

(r)adikalismen – kommunismens barnsjukdom

En studie i KFML(r):s opportunist

Utgiven av KU – Göteborg 1973

En skrift som ger VPK/KU:s syn på KFmlr

Broschyren var på 60-sidor och bestod av 11 kapitel/avsnitt. Vi har nedan tagit med hela skriften utom några bilder och ”klipp” ur R-pressen.

Martin F i juli 2007

Innehållförteckning

1. Inledning och historik.....	1
2. Facklig kamp	3
3. Studentpolitik	8
4. KFML(r) och ”småborgerligheten”	9
5. EEC	12
6. Det antiimperialistiska solidaritetsarbetet	14
7. Hyreskamp	15
8. KFML(r):s syn på staten	21
10. Utformning av propaganda och debattstil	28
11. Avslutning	33

1. Inledning och historik

Den här skriften behandlar KFML(r) och dess galna politik, men för att ge perspektiv på r:arna vill vi först säga något om deras fadershus, KFML.

KFML:s hittillsvarande liv kan indelas i två faser. En, den första, kännetecknad av en frarik propaganda med mycket tal om revolution, socialism och proletariats diktatur, men nästan inget alls om dagskrav. Den andra och nuvarande kännetecknas däremot av frontbildning kring nästan vartenda dagskrav och man talar nästan inte alls om socialism, och om möjligt ännu mindre om revolution. KFML tycks numera inte ens vilja tala om socialism på 1:a maj. Allt i syfte att vinna centerungdomar för frontens sak.

Svängningen från den första fasen till den andra började under valkampanjen hösten 70, men man förkastade inte uttryckligen den tidigare linjen förrän våren 71. Då förklarade KFML:s ledning att man inte lyckats nå ut med sin politik, och förbundets medlemmar uppmanades att självkritiskt diskutera den gamla linjen för att komma fram till en ny, med vilken den verkligheten skulle kunna ”förankra sig bland massorna.”

Den första fasen i KFML:s utveckling gick i stort sett ut på en enda sak: att värva medlemmar. Den andra går ut på att få stöd från folket. KFML tycks se en stark motsättning mellan en politik som ger nya medlemmar och en politik som skapar förtroende för organisationen. Vi anser inte att det finns en sådan stark motsättning och vi menar att KFML bara söker utnyttja den radikalism som enligt Lenin är kommunismens barnsjukdom. Personer med nyvunna insikter om kapitalismen har en stark tendens att ställa upp handlingsparoller, vilka egentligen förutsätter att en majoritet skulle ha fått samma insikter. De ”nyradikaliserade” glömmer att fråga sig hur man skall gå tillväga, för att också få andra att radikaliseras.

KFML går itu

I en organisation som värvar medlemmar på ovan beskrivna sätt, måste det med nödvändighet uppstå spänningar när man skall lägga om politiken. Den sprickbildning i KFML som är förspelet till KFML(r)s utbrytning börjar i och med gruvstrejken. Man var oenig om hur man skulle förhålla sig i de olika skeden som strejken genomlöpte. Denna oenighet följde emellertid inte helt de linjer som sedan kom att avgränsa KFML(r), så var t. ex. också Nils Holmberg under strejken kritisk mot majoritetslinjen. Men i och med valkampanjen hösten 1970, dvs. när KFML:s politik verkligen började svänga klarnade motsättningarna inom förbundet. I Stockholm gällde KFML:s valpropaganda uteslutande dagskrav. I Göteborg, där r-fraktionen var i majoritet, klistrade man i stället upp affischer med texten ”Leve de vilda strejkerna – Framåt mot den socialistiska revolutionen!”, och där talade man redan föraktfullt om ”femörespolitik” (se den utstencilerade valdebatten mellan Frank Baude o. Lars Herlitz). 1) När så KFML:s dåliga valresultat var ett faktum, så bröt sig denna fraktion ur KFML och bildade i slutet av oktober 1970 KFML(r).

Det faktum att KFML:s omsvängning mellan de faser vi nämnt gick relativt smärtfritt i Stockholm och Uppsala men inte i Göteborg, torde ha samband med den s. k. rebellrörelsen. (Stockholm, Uppsala och Göteborg var vid denna tidpunkt KFML:s starkaste fästen). Under våren 1968 utkristalliserades inom KFML i Stockholm och Uppsala en extremt vänster-sekteristisk rörelse, rebellrörelsen. Bekämpandet av denna gjorde säkerligen KFML-medlemmarna i Stockholm och Uppsala mer mottagliga för en förändrad politik än medlemmarna i Göteborg.

Som framgått fortsätter KFML(r) den politik med mycket tal om revolution, socialism och proletariats diktatur samt förakt för ”femörespolitik” som KFML drev under sin första ”heroiska” fas. Den beskrivning av KFML som gavs i KU-debatt nr 1/70, är i flera avseenden

giltig också för KFML(r). Speciellt gäller det avsnitten ”Partiets roll”, ”Historiebeskrivningen” och ”Internationalismen”. KFML(r) *proklamerar* sig som arbetarklassens eget parti. Dess historieskrivning kännetecknas förutom av faktaförvrängning av en pendling mellan å ena sidan ett psykologiserande och å andra sidan ett alltför ensidigt angivande av materiella faktorer. De betraktar som något på förhand givet att Kinas politik i alla avseenden är den helt korrekta. (Vad gäller historieskrivningen kan för övrigt sägas, att den fantastiska, katastrofala artikeln ”Sanningen om Lenins ‘testamente’” (Gnistan nr 10/69), som nämns och citeras i KU-debatt nr 1/70 sid. 6, är skriven av nuvarande centralkommittéledamoten i KFML(r) Sigge Åkervall).

Medlemsvärning eller massinflytande

Skillnaderna mellan KFML och KFML(r) består i att de förra driver en utslätad frontpolitik och de senare en ”avskiljandets politik” (se speciellt avsnittet ”KFML(r) och småborgerligheten” nedan). Denna skillnad tar sig teoretiskt uttryck i att KFML hävdar att huvudmotsättningen i Sverige idag går mellan monopolkapitalet och folket, medan KFML(r) hävdar att den går mellan bourgeoisin och arbetarklassen. KFML stöder oreserverat alla som anses tillhöra folket. KFML(r) stöder endast arbetarklassen (om ens den). Båda uppfattningarna måste kritiserars, men denna gång handlar det alltså enbart om KFML(r).

Det kan diskuteras om vissa av de drag som vi kommer att tillskriva KFML(r) kommer att vara typiska för organisationen så länge den existerar. KFML(r) arbetar nu, liksom tidigare KFML, enbart med att värva medlemmar för att bygga upp ett parti. Deras därmed sammanhängande *likgiltighet för om målet för en aktion uppnås eller inte*, kan bero på att de i likhet med KFML ser en motsättning mellan en politik som går ut på att värva medlemmar och en som går ut på att skaffa sig massbas. Det senare kommer man förstås aldrig att få om man är likgiltig för om dagskampen ger några resultat. Förhåller det sig så, är det inte otroligt att också KFML(r):s politik kan slå om lika kraftigt som KFML:s, och det kan visa sig att kritiken mot VPK:s dagskrav enbart har varit en bluff för att dra till sig radikaliserade men politiskt oskolade arbetare och studenter som vill handla som om alla hade de åsikter de själva har.

Vem sprider illusioner?

Huruvida det är så eller inte, kan vi bara spekulera över. KFML(r) agerar här litet svårbedömt. Men man bör verkligen fråga: Alla de r:are som försöker initiera strejker för högre lön och lägre hyror, tror dom verkligen att arbetarklassen under kapitalismen inte kan tillkämpa sig några resultat av betydelse? Uttrycker följande citat KFML(r):s verkliga åsikt, eller är det bara demagogi för att lura till sig VPK-sympatisörer?

”VPK skriver: Reformkampen avslöjar de politiska motsättningarna i samhället. *‘Dessa resultat stärker medvetandet om att kamp lönar sig’*. (Proletärens kursivering). Detta är en genomruten revisionistisk tes som har ett och endast ett syfte: att sprida illusioner. (...).

Det är uppenbart att vi här har en grundläggande skiljelinje: KFML(r) utgår i all sin verksamhet från att det kapitalistiska systemet till sin natur är oförmöget att tillfredställa arbetarklassen – VPK utgår från att reformkampen lönar sig.” (Proletären nr 10/72, sid. 8).

VPK hävdar både att det kapitalistiska systemet till sin natur är oförmöget att tillfredställa arbetarklassen och att reformkamp lönar sig. Vem sprider egentligen illusionerna?

Men om de ledande r-arna försöker ändra kurs på samma sätt som KFML har gjort, kommer naturligtvis samma spänningar att uppstå inom KFML(r) som tidigare i KFML. Vem vet, kanske kommer småvänsterns sekterism att krönas med utbrytargruppen KFML(r).

2. Facklig kamp

Den kanske väsentligaste frågan för ett kommunistiskt parti är den fackliga strategin. VPK ställer parollen ”Bekämpa LO-byråkratin – Gör fackföreningarna till kamporganisationer”, medan KFML(r) säger ”Ställ facket åt sidan”. Vi hävdar att KFML(r):s paroll grundar sig på åtminstone fem ”misstag”:

- 1) en felaktig analys av LO,
- 2) ett bortseende från ”lagen om klassmedvetandets ojämna utveckling”,
- 3) en överskattning av den rent analyserande propagandan,
- 4) en felaktig uppfattning om hur paroller fungerar,
- 5) en felaktig syn på partiets förhållande till arbetarklassen.

Motsättningar i LO

Vilken analys ligger då bakom VPK:s riktiga paroll?

1) LO är inte en del av statsapparaten, men dess socialdemokratiska ledning handlar som om den vore en del av statsapparaten. Den underordnar arbetarklassen under den statliga ekonomiska politiken. LO-ledningens roll är att få arbetarklassen att frivilligt acceptera den statliga ekonomiska politiken.

Det kärvare ekonomiska läge som nu har inträtt kommer uppenbarligen att tvinga fram en tendens att knyta LO ännu hårdare till statsapparaten. Det blir än viktigare för kapitalet att arbetarklassen underordnar sig den statliga ekonomiska politiken. Denna tendens föder emellertid en mottendens, en tendens åt det andra hållet. Ju hårdare LO-ledningen binder sig till statsapparaten, desto svårare blir det att få *hela* LO att fungera som en del av statsapparaten. Ju hårdare LO-ledningen binder sig till statsapparaten desto kraftigare blir dess konflikt med det som Lenin kallade arbetarnas fackföreningsmedvetande. Det är denna utvecklingstendens hos den faktiskt existerande motsättningen mellan LO-ledning och LO-medlemmar som är den primära grunden för VPK:s paroll ”Bekämpa LO-byråkratin – Gör fackföreningarna till kamporganisationer.”

KFML(r) däremot slår fast följande: LO är en del av statsapparaten och kan därför inte vinnas tillbaka av arbetarna. Detta påstående är felaktigt på två sätt. För det första så är LO inte en del av statsapparaten. Däremot fyller dess ledning vissa uppgifter för staten och driver en politik i dess intresse.

Det är skillnad på Statens avtalsverk och LO. I Avtalsverket kan man inte hitta någon motsättning mellan medlemmar och ledare. I LO finns en sådan motsättning. Och denna motsättning kommer att skärpas ju starkare LO-ledningen knyts till den statliga politiken. Därmed förbättras förutsättningarna för en enad arbetarkamp mot LO-ledningens politik. För ”r”:arna finns överhuvudtaget inte denna motsättning inom LO. LO likställs med dess ledning.

Det andra felet är slutsatsen att LO inte kan vinnas tillbaka. Utgångspunkten för den här slutsatsen tycks vara den korrekta åsikten, att man inte kan vinna över den borgerliga statsapparaten. Den skall krossas och ersättas med en socialistisk. Men av detta följer inte, att man inte kan göra något åt LO. Den marxistiska teorin om staten säger bara, att om LO fungerar antikapitalistiskt så stöts den bort från statsapparaten. LO-ledningens funktioner övertas av instanser inom statsapparaten.

Klassmedvetandet utvecklas ojämnt

2) Den andra grunden för VPK:s paroll är något som man kan kalla ”lagen om klassmedvetandets ojämna utveckling”. Att kapitalismen utvecklas ojämnt tror vi t.o.m. KFML(r) har insett, men när det gäller utvecklingen av klassmedvetandet så saknar r:arna alla insikter. En del av den fackliga politiken idag måste gå ut på, att på facklig grund ena arbetarklassen.

Arbetarklassen har ju – av politiken oberoende – gemensamma ekonomiska intressen. Detta innebär att kommunisterna inte får isolera sig från de andra – då binds dessa ännu hårdare till LO:s klassamarbetspolitik. Tar KFML(r) :s paroll hänsyn till att klassmedvetenheten utvecklas ojämnt, att vissa grupper radikaliseras före andra och att radikaliseringen inte består i ett direkt hopp från socialdemokrati till kommunism, att det finns många mellanstadier?

Istället för facket så vill KFML(r) bilda vad man kallar en ”allsvensk hemlig strejkorganisation”. I dokument från KFML(r):s tredje kongress står det:

”... medlemskap i den hemliga strejkorganisationen måste bygga på medvetenhet om nödvändigheten av att bekämpa kapitalisterna och regeringen samt en djup insikt om LO:s klassamarbetspolitik och reformismens roll” (sid. 125).

Så vitt vi förstår är det enligt KFML(r) bara r:are som har denna ”djupa insikt”, och så fort någon får insikten så blir han automatiskt r:are. Blir han inte r:are har han inte insett det. Så tycks resonemanget gå. Detta innebär att det fackliga arbetet bara kan skötas av KFML(r). Man uppmanar arbetarna att inte bry sig om facket, men eftersom arbetarna inte är r:are kan de inte heller arbeta i den hemliga strejkorganisationen, dvs. de kan inte arbeta fackligt någonstans. Denna politik leder till passivisering, och den är förståelig endast om man förutsätter att arbetare antingen är inbitna socialdemokrater eller medvetna kommunister, att det inte gives något tredje däremellan. KFML(r):s politik spelar dessutom LO-ledningen rakt i händerna. LO-ledningen önskar inget hellre än att kunna isolera alla kommunister i en särskild organisation som de lyckas framställa som splittrare. Varför utesluter LO-ledningen då och då radikala arbetare? Gör de det om de vill ha de radikala arbetarna i LO?

Att propagera räcker inte

3) KFML(r) tar alltså inte hänsyn till att medvetenheten utvecklas ojämnt, men de har inte heller förstått varpå ökat medvetande grundar sig. R:arna går på fackföreningsmöten och säger att facket är en klass-samarbetsorganisation, men de ställer inga krav på facket eller försöker ändra på det förhållande de beskriver. De tror att blotta kraften i deras ord skall få arbetarna att inse hur det förhåller sig. Sanningen behöver emellertid hjälp av arbetarnas egna erfarenheter. Man måste både ange konkreta kampmål och föra fram analyser. Att bara prata går inte. Varför det är så går lätt att antyda. Om man skall tro att det är r:aren och inte LO-killen som talar sanning, så måste man redan ha ett visst politiskt förtroende för r:aren, men var kommer detta förtroende ifrån?

Ett praktexempel på KFML(r) :s tro att deras åsikter endast behöver uttalas för att folk skall omfatta dem är en affisch de klistrade upp i större delen av Göteborg. Affischen bestod av en bild på en arg sint polis med batongen i högsta hugg, och texten ”Polisen arbetarklassens fiende, KFML(r)”. Om man tror att affischen skall fylla någon funktion måste man uppenbarligen förutsätta, att arbetare som inte är r:are stannar upp inför affischen och säger till sig själva: ”KFML(r) säger att polisen är arbetarklassens fiende. Ja, då är det nog så.” För att affischen i dagens situation skall påverka någon måste denne någon redan ha ett ordentligt politiskt förtroende för KFML(r) (vilket för övrigt säkert innebär att han redan tycker att polisen är arbetarklassens fiende).

Paroller skall visa kampens inriktning

4) KFML(r):s argument, att parollen ”Gör fackföreningarna till kamporganisationer” är felaktig därför att LO är en del av statsapparaten, har vi redan behandlat. Huruvida det av andra skäl är omöjligt att göra LO till kamporganisation skall inte här diskuteras. KFML(r) kommer inte med några. Vi vill emellertid påpeka att frågan om en paroll kan genomföras ofta avgörs under kampens gång. Det finns många exempel: ”Nej till EEC” och studentrörelsens ”Stoppa UKAS” är ett par.

En paroll ger inriktningen på arbetet. Strävan är att ha en enad facklig kamporganisation. VPK :s paroll har t. ex. som konsekvens, att arbetet bedrivs på ett sådant sätt att i fall som liknar bildandet av det nya Hamnarbetarförbundet så skall LO framstå som splittrare, inte det nya förbundet. Parollen är inte oförenlig med att man går ut i "vild strejk". Det har varit VPK:are med i nästan alla de strejker som har varit under de sista åren. Parollen "Gör fackföreningarna till kamporganisationer" är fullt förenligt med att i vissa situationer s.a.s. sätta facket åt sidan. Detta är emellertid inte alls detsamma som att ställa upp parollen "Ställ facket åt sidan". VPK:s paroll innebär inte heller någon principiell "facklig legalism" som r:arna påstår. Det nya hamnarbetarförbundet stöds av VPK, vilket uppenbarligen visar att parollen inte betyder att man till varje pris gör som LO-ledningen säger. LO som institution är bara av indirekt intresse. Det primära är skapandet av facklig enhet.

Parti och massorganisation

5) KFML(r) gör i teorin den klassiska åtskillnaden mellan parti och massorganisation. I kongressdokumenten står det att "Det proletära partiet kan inte trygga sitt inflytande över de breda arbetarmassorna utan en form av facklig massorganisation" (sid. 126), och KFML(r) säger sig arbeta på att skapa en "allsvensk hemlig strejkorganisation" (sid. 125). Ett kommunistiskt parti måste naturligtvis försöka att genomsyra massorganisationerna och få dem att anamma partiets politik i konkreta frågor, men KFML(r) tycks av detta dra slutsatsen att partiet måste garanteras ledningen genom antingen stadgar eller personsammansättning. Det blir i praktiken ingen större skillnad på partiet och massorganisationen. Hittills har r:arna inte gett sig in i arbete i någon frontorganisation som de inte haft direkt kontroll över. SFIF (Solidaritetsfronten för Indokinas Folk) har numera t. o. m. formellt uppgått som en del i deras ungdomsförbund. Parollen "Ställ facket åt sidan" och arbetet på bildandet av den "allsvenska hemliga strejkorganisationen" har delvis det nyss skisserade perspektivet som grund. En facklig massorganisation som r:arna är tillfreds med kan bara skapas på ett sätt: genom att en organisation som de själva styr – växer. I kongressdokumenten står det: Arbetarnas fackliga kamp utgör nämligen en föreberedande skola för medveten klasskamp, "om den leds av kommunister" (sid. 121). Den sista satsen "om den leds av kommunister", borde ha strukits under. KFML(r) har en mycket stark tendens att inte stödja något som de inte själva har ledning över. KFML(r):s galna uppfattningar visar sig naturligtvis inte bara i deras paroller utan också i deras konkreta handlande. Vi skall ge tre exempel.

Hamnarbetareförbundet

A) När stuveriarbetarna i våras bröt sig ur LO och bildade det fristående Svenska Hamnarbetareförbundet, var det en händelse som man kunde tro skulle välkomnas av KFML(r). Här ställdes ju verkligen facket, d.v.s. LO, åt sidan. Men istället tog KFML(r) helt avstånd. Proletären skrev att stuveriarbetarna drev en syndikalistisk linje och att "Syndikalismen kännetecknas av att de är emot byråkrati, centralisering och ledning i allmänhet utan att fråga sig om politiken tjänar arbetarklassens sak eller kapitalisternas". (Proletären 2/72 sid. 2). I samma nummer beskylldes stuveriarbetarna för skråtänkande, och några nummer därefter presenterades på ledarplats några för KFML(r) och ordföranden i Transport, Hans Ericsson, typiska insinuationer om ledarna i det nya förbundet. Proletären skrev att det nya förbundet inte är berett "att kämpa för något annat än småpåvarnas rätt att sprätta i egen trädgård".

Hur skall detta beteende från KFML(r):s sida förklaras? Förklaringen har två rötter. Vi behandlade dem under punkt fem och punkt två. Dels hade KFML(r) naturligtvis överhuvudtaget ingenting med utbrytningen att göra, dels aktualiseras här frågan om hur arbetare utvecklas till kommunister. Denna utveckling sker som vi har sagt inte med ett direkt hopp från socialdemokrati till kommunism, och den behöver hjälp av arbetarnas egna kamperfarenheter. Om man vill klargöra LO:s roll bör man stödja all kamp mot de olika mekanismer som LO-

ledningen använder för att driva igenom sin politik. KFML(r) tar ingen hänsyn till kamp-erfarenheternas roll och skiljer alltför skarpt på kamp mot LO-ledningens klassamarbete och kamp mot LO-ledningens maktorgan, ty att storavdelningarna är ett sådant organ har KFML(r) i alla fall insett.

I Proletären nr 2/72 (sid. 2) står det: "Vi kommunister bekämpar LO med utgångspunkt från att LO för en reformistisk klassarbetspolitik och inte för att LO är uppbyggd på storavdelningar. (Givetvis använder sig LO av storavdelningarna för att stärka sitt grepp men detta är en annan fråga)". Må så vara att "detta är en annan fråga", men tyvärr för KFML(r) så kan olika frågor beröra en och samma konkreta politik. Socialdemokratin har, som de senaste årens strejker visar, kommit i konflikt med det Lenin kallade arbetarnas fackförenings-medvetande.

Visserligen är inte LO:s centraliserade stadgar och storavdelningar orsak till dess klassarbetspolitik men likväl är de en nödvändig betingelse för den.

Att bryta ner storavdelningarna kan i dagens läge vara detsamma som att förändra LO:s politik.

"Strejken" vid SKF-porten

B) KFML(r) :s övertro på den rena propagandan, att man kan proklamera kamp, och deras uppfattning att de formellt och reellt måste leda all facklig kamp visade sig i följande händelser på SKF i Göteborg under våren 1972.

I jätteföretaget SKF arbetade på en liten avdelning med c:a femton man en r:are. En måndagsmorgon delade r:aren inom företaget ut ett flygblad undertecknat "Filavdelningen", där det stod att filarna på fredagen formulerat vissa krav till facket, och att de om kraven inte gått igenom innan kl. 15.00 på måndagen skulle lägga ned arbetet. I vad mån de varit eniga om kraven och valt en strejkkommitté är oklart. Underligt är i alla fall att på måndagsmorgonen hade 7-8 man (d.v.s. ungefär halva avdelningen) sjukfrånvaro. Endast ett av deras krav gick igenom, men någon strejk blev det inte. Detta beskrevs i ett senare flygblad från KFML(r) på följande sätt: "Slagna i panik skickade företaget ut facket, deras lydiga knähundar, i fabriken med besked om förlängd inlärningsstid (...) p g a det ringa antalet filarna utgör beslöt de sig att vara nöjda tillsvidare med det lilla de fått". På tisdagen blev r:aren avskedad, troligtvis med motiveringen att han delat ut flygblad inne på arbetsplatsen. R:aren var inte allmänt känd av arbetarna på SKF (han hade för övrigt bara arbetat 4-5 månader där) och hade följaktligen bara av det skälet inte något förtroende hos SKF-arbetarna. På onsdagen delade r:arna utanför fabriken ut ett flygblad undertecknat "KFML(r):s driftcell SKF" med rubriken "Klassmedveten arbetare avskedad efter strejkhott". I flygbladet uppmanades alla att kräva omedelbar återanställning av r:aren. Inga krav framfördes, i alla fall inte så att det blev känt på de intilliggande avdelningarna. På fredagen gav KFML(r) ut ett nytt flygblad, där man återigen uppmanade alla att kräva återanställning (i flygbladet talades också om "sympatityttringar och vrede igår på fabrikerna"!). Men dessutom uppmanade man nu alla att kl. 13.30 lägga ned arbetet och gå till ett appellmöte som KFML(r) anordnade vid en av portarna till SKF! Ingen lade ned arbetet. Resultatet blev alltså bara att en r:are miste sitt arbete utan att åstadkomma något ifråga om facklig kamp. Man undrar hur lång tid det skall ta för r:arna att inse att de inte kan proklamera kamp.

Fiaskot på Arendal

C) Ytterligare ett exempel på r:arnas fackliga politik ges under den s.k. Arendalsstrejken hösten -72. KU-Stormklockan skrev om r:arnas agerande:

”Veckorna före den s. k. strejken öste (r) ut flygblad på Arendal. Där talade de om att verkstadsklubbens ledning var förrädare och att arbetarna borde gå ut i ’vild’ strejk.

De konkreta kampkraven var det sämre beställt med. KFML(r) tror tydligen att arbetarna strejkar utan krav. Och när r:arna vid något tillfälle ställde ett konkret krav så var det – bort med månads-lönerna! I ett av sina flygblad kallade r:arna till ett möte, där en hemlig (!) strejkkommitté skulle bildas. I ett senare flygblad berättade man för arbetarna att de hade fått en militant strejkledning. Arendals arbetare fick inte ens veta vilka som skulle leda deras kamp. Än mindre tilläts de utse sin egen strejkledning. Det fixade arbetarklassens självutnämnde ledare: KFML(r). Den brydde sig inte ens om att se till att alla i strejkkommittén arbetade på Arendal. Det var ju ändå meningen att strejken skulle utvidgas ...

Torsdagen den 19/10 fick en ny grupp sina lönebesked. På dessa besked lamslogs varvet under fredagsmorgonen av sittstrejker och arbetarna diskuterade vad de skulle göra.

KFML(r) :s strejkkommitté delade ut ett flygblad där man uppmanade till ’vild’ strejk. Men i dockorna enades arbetarna i stället om att föra fram tre krav till facketts förhandlare:

- Nej till meritvärderingssystemet,
- Bort med objektstämplingen,
- En tryggare uppgörelse för de äldre arbetskamraterna.

Man enades också om att inte strejka under fredagen. Ledande r:are deltog i dessa diskussioner och var överens om beslutet.

Klockan 9.00 var det ett sammanträde mellan verkstadsklubben och ställningsbyggarna. Dessutom kom från skrovhallen och dockorna bortåt 400 man. Mötet var överens om de krav arbetarna i dockorna tidigare enats om. Verkstadsklubbens ledning var på reträtt och lovade ta upp förhandlingar.

I detta läge reste sig r:arna och uppmanade till omedelbar strejk. De lämnade mötet och började runtom på varvet sprida ryktet att nu var det strejk. En handfull r:are, som samlats utanför grindarna, tog sig in på varvet med en högtalarbil och fortsatte agitera för strejk.

Detta gjorde r:are *efter det att arbetarna enats om att inte strejka*. Man gjorde det *trots att många arbetare visat ett förtroende för verkstadsklubbens ledning och nu ville invänta resultatet av de utlovade förhandlingarna*. På så sätt lyckades r:arna splittra arbetarna i två motsatta läger.

Anledningen till att r:arna agerade så här var att de, redan innan arbetarna hunnit diskutera saken, beslutat att ’på fredagen skall det bli strejk på Arendal’. KFML(r) räknade helt enkelt inte med att arbetarna ville ha ett ord med i laget, huruvida de skulle strejka eller inte. Man räknade inte med att arbetarna själva skulle ta några initiativ.

KFML(r) föraktar arbetarklassen.

Helt följdriktigt blev (r)-aktionen ett fiasko. Man fick med sig omkring 200 i strejk på fredagen. På kvällen anordnades ett strejkmöte som, trots splittringen bland arbetarna, beslöt att strejken skulle fortsätta.

På måndagen delade så strejkkommittén ut ett nytt flygblad. Det är för mycket sagt att den där uppmanade till strejk – denna gång vädjade man om strejk. ’Låt oss inte strejka ensamma’, skrev man. Hur godhjärtade nu än Arendalsarbetarna är, så ansåg de sig inte kunna tillmötesgå denna vädjan. För mycket stod på spel för att fuskas bort.

Följdaktligen struntade arbetarna i r:arnas ’strejk’.

Det står nu helt klart, t. o. m. för r:arna själva, att ’strejken’ blev ett fiasko. De försöker desperat prata bort sitt misslyckande.

Först och främst påstår de att ’arbetarna lät sig luras av sossarnas lögnpropaganda’. Nu struntade arbetarna inte i ’strejken’ för att de är lättlurade, som r:arnas ledning försöker inbilla sig själv och andra.

De struntade i aktionen, eftersom r:arna struntade i att låta arbetarna själva besluta om de ville strejka just då eller inte.” (Se vidare *KU-Stormklockan* nr 3/72).

3. Studentpolitik

De fem felaktiga uppfattningar som ligger bakom KFML(r):s fackliga politik ger sig också tillkänna i deras, d.v.s. Clarté(ml):s studentpolitik. (I fortsättningen skall dock inte studentpolitiken skötas av Clarté, utan av det i juni -72 bildade Sveriges Kommunistiska Studentförbund marxist-leninisterna). Denna politik visade sig i Clarté(ml):s propaganda inför valet till kårfullmäktige vid Göteborgs Universitet våren -72. Studentkåren fungerar normalt liksom LO som en del av statsapparaten. Ur detta drar Clarté(ml) slutsatsen att man inte kan åstadkomma någonting, vilket är uppenbart galet. Det är t. ex. både formellt och reellt möjligt att avveckla kårapparatens statliga funktioner och införa i det närmaste nolltaxa.

Clartéisternas övertro på den blotta kraften i sina ord visar sig här på så sätt, att de sätter sig i kårfullmäktige trots att de säger att man inte kan göra något där. De sätter sig inte i kårfullmäktige för att försöka driva igenom något, utan endast för att som de säger ”avslöja hur kåren fungerar”. De skall bara prata. Det underliga i denna inställning visade sig i Clarté(ml):s propaganda inför kårvalet. När de skulle förklara varför man inte kan göra något åt studentkåren, exemplifierade de med när studentkåren i Stockholm försökte skänka fem kronor per medlem till de strejkande gruvarbetarna, och hur detta sedan olagligförklarades. Detta är ett mycket bra exempel på studentkårens begränsningar, men ”avslöjandet” bygger ju på att det finns personer som *inte* har betett sig som Clarté(ml) önskar, utan istället försökt göra något! Ställt upp konkreta kampmål. Det är först då som man får exempel som visar hur det kapitalistiska samhället fungerar. Skall man avslöja hur en viss institution fungerar måste man ge sig i närkamp med den. Man kan inte bara stå och prata. Ökad medvetenhet fordrar både teori och praktik. Den reella innebörden av detta har KFML(r) aldrig insett.

Konsekvens i galenskapen

I Lund finns det inte tillräckligt många r:are för att Clarté(ml) skall kunna ställa upp i kårvalen där. Detta leder emellertid inte till att de stöder den vänsterfront, Progressiv Studentfront (PSF), som finns, och som försöker bryta det konservativa FRIS:s välde över studentkåren. Kåren är en del av statsapparaten, därför kan man inte uträtta någonting i den, därför är det totalt likgiltigt vem som vinner kårvalen. Dessutom är clartéisterna de enda som kan föra en riktig propaganda i kårfullmäktige, likställ därför FRIS och PSF. Bojkotta valen! Så resonerar r:arna. I Lundagård (nr 9/72, sid. 15) skrev de bl. a.:

”I nyvalet till kåren kämpar FRIS och PSF på liv och död för att prestera det fetaste valfläsket. Vad går denna kamp egentligen ut på? Den går ut på vilket av de två partierna som skall sitta på fjärde våningen på AF som representanter för den kapitalistiska statsapparaten. Kåren är inget annat än statens inkassobyrå”.

Clarté(ml) har felaktiga utgångspunkter men deras ställningstaganden till kårvalen är konsekventa i förhållande till utgångspunkterna. Kan man inte göra något annat än prata även om man har majoritet i fullmäktige, och är alla organisationer vid sidan av KFML(r)/Clarté(ml) lika reaktionära, så är det klart att man ställer upp där man har tillräckligt med folk (Göteborg) men bojkottar valen på andra ställen (Lund).

I Clarté(ml):s motivering för att man skall rösta på dem respektive bojkotta valen, tillkommer emellertid ett intressant inslag. Ett inslag som man också kan hitta i r:arnas övriga propaganda. Man skall inte rösta på dem för att åstadkomma någonting utan för att visa att man själv har insett vissa saker. Röstandet blir endast ett sätt att profilera sig själv som person. En viss del av r:arnas propaganda bygger på samma principer som vanlig reklam. Det finns en reklamslogan som lyder ”Män som styr världens öden bär Rolex”. Proletärensäljarna säger

visserligen inte ”Klassmedvetna män köper Proletären” men de flesta av dem säger ”Visa att du är klassmedveten, köp Proletären!” I Lund skall du bojkotta valen och i Göteborg skall du rösta på Clarté, ty då visar du:

”att du har genomskådat reaktionärernas valfläsk (. . .),
att du ansluter dig till den revolutionära traditionen ...” (Lundagård nr 9/72 s. 15 och s. 3 i Clarté(ml):s valblad i Göteborg våren 1972).

Bäst är man emellertid om man kan visa att man är revolutionär. Därför lägger man i Göteborgske Spionen (nr 6/72 s. 10) till att ”Vill du kalla dig revolutionär måste du dock i första hand ta steget att organisera dig i den revolutionära rörelsen, i Clarté(ml)/SFIF och i KFML(r)” (vår kursivering). Satt i samband med den ”avskiljandets politik” som beskrivs i nästa avsnitt är detta inte språkliga småsaker utan en aspekt av KFML(r) :s sekterism. KFML(r) :s politik är helt galen, men medlemmarna kan i alla fall känna sig som de enda revolutionärerna.

4. KFML(r) och ”småborgerligheten”

Både den ryska och den kinesiska revolutionen grundade sig på en klassallians mellan bönder och arbetare. Bönderna i Sverige är numera alldeles för få för att utgöra grund till en liknande allians med den svenska arbetarklassen. Detta innebär inte att frågan om en klassallians har försvunnit, utan endast att en sådan allians måste grunda sig på andra skikt än tidigare. Helt ensam torde det bli svårt för den svenska arbetarklassen att genomföra revolutionen. Detta betyder i sin tur att även om man som KFML(r) slår fast att huvudmotsättningen i Sverige går mellan arbetarklassen och bourgeoisin kvarstår några frågor: Kan mellanskikten knytas till arbetarklassen, och vart hör tjänstemännen? I ”Dokument från KFML(r):s 3:e kongress” står det:

”Tillväxten av profitmassan gör det möjligt för bourgeoisin att hålla sig med en växande kår av avlönade tjänstemän vilka utgör ett mellanskikt mellan bourgeoisin och proletariatet. De ökar säkerheten för bourgeoisin och deras intressen sammanfaller i större eller mindre grad med den direkt utsugande klassen.” (sid. 41).

Vart hör mellanskikten?

KFML(r) anser alltså att tjänstemän tillhör mellanskikten, och att mellanskikten är uppboundna till bourgeoisin. I VPK:s nya principprogram (liksom i programförslaget) står det i punkt 13:

”Till arbetarklassen, vars ursprung och kärna utgörs av arbetarna inom industri, byggnadsverksamhet och transport, måste nu räknas flertalet av övriga löneanställda: de stora grupperna av lägre tjänstemän, kontorister, handelsanställda och vårdarbetande. Om andra grupper som tekniker, lärare, kultur- och socialarbetare gäller, att förändringarna i deras ställning och villkor för dem närmare arbetarklassen.” (Partiprogram för VPK, sid. 17).

Vi skall här inte diskutera det felaktiga i KFML(r) :s bedömning, utan vi har velat fästa uppmärksamheten på den därför att den till en del förklarar vissa egenheter i KFML(r):s politik. Denna blir inriktad uteslutande på arbetarklassen. R:arna anser att det är omöjligt att vinna över vissa skikt (dock inte enskilda personer ur dessa) till arbetarklassen.

Här bör dock inskjutas att KFML(r):s bedömning av mellanskikten lika gärna kan ses som *framsprungen* ur en principiell sekterism som att den ger upphov till den sekterism som vi kommer att beskriva. Som kommer att framgå av det här kapitlet är r:arnas argumentering för sin politik så underlig att det ibland är svårt att (som vi gör här) se r:arnas sekterism som resultat av en allvarlig men misslyckad analys; deras analys tycks snarare ha anpassats till sekterismen.

Aktionsenhet?

När man skall diskutera r:arnas syn på småborgerligheten tvingas man också diskutera hur de ser på aktionsenhet med andra vänstergrupper. Det är nödvändigt eftersom det verkar som de identifierar organisationer och klasser. Politiska organisationer tycks för KFML(r) inte äga någon självständighet gentemot klassen. Åtminstone inte i den analys som görs i artikeln "Ned med den principiösa enhetens politik! – Leve den revolutionära arbetarrörelsens självständighet! – Cirkulärskrivelse från centralkommitténs 3:e plenarmöte." (Klasskampen 3/72).

Denna skrivelse diskuterar allmänna principer för "aktionsenhet med småborgerliga partier, organisationer och grupperingar". KFML(r) har tre gånger gått med i en aktionsenhet (Röd Front i Stockholm 1971, ett möte om Nordirland och ett om Turkiet i Göteborg), dessutom inbjöd de formellt till aktionsenhet i det s. k. öppna brevet. Man kan lugnt instämma i följande citat ur skrivelsen:

"Men det skall naturligtvis inte förnekas att vi i allmänhet har haft en stark strävan att undvika aktionsenhet med småborgerliga organisationer och att det har betraktats med skepsis och som något nödvändigt ont att behöva ingå aktionsenhet med dem" (sid 11).

Denna "strävan" och "skepsis" upphöjs i skrivelsen till princip. När centralkommittén skall fastslå principerna för samarbete med andra *vänsterorganisationer* så gör de det genom att undersöka småborgerlighetens *klassintressen*. De skriver:

"Finns det då överhuvudtaget något område eller några frågor där småbourgeoisin, utifrån sina klassintressen, kan föra en kamp som på kort sikt gynnar arbetarklassens revolutionära kamp. CK:s tredje plenarmöte ansåg att det finns två sådana frågor. Den första gäller kampen mot inskränkningarna av de demokratiska rättigheterna." (sid. 14). (Den andra punkten får vänta en stund).

Klass och organisation

Enligt KFML(r) har den svenska småborgerligheten intresse av demokratiska rättigheter i sin kamp mot monopolkapitalet på ett sådant sätt att det sammanfaller med arbetarklassens. Vad däremot gäller anti-imperialism, kamp mot EEC och miljövård är intresset av sådant slag, att en grund för gemensam kamp saknas. Av dessa påståenden om småborgerligheten som klass drar man sedan slutsatsen att man kan samarbeta med *vänsterorganisationer* i kamp för demokratiska rättigheter, men inte i anti-imperialistiskt solidaritetsarbete, i kamp mot EEC eller i kamp mot miljöförstöringen! Man måste vara uppfinningsrik för att kunna försvara den sekteristiska renheten.

Solidaritetsarbetet och kampen mot EEC behandlas i var sitt avsnitt, här skall vi bara kort beröra KFML(r):s allmänna syn på kampen mot miljöförstöringen. De enda miljöfrågor som KFML(r) kan tänka sig att ta upp är frågor som berör arbetsmiljön, dvs, frågor som inte i någon nämnvärd utsträckning berör mellanskikten och småborgerligheten (se Klasskampen 3/72 sid. 16). KFML(r) :s argument för att inte bedriva kamp mot den allmänna miljöförstöringen tycks ha tre utgångspunkter.

a) Anser man som KFML(r), att mellanskikten är hårt bundna till bourgeoisin, uppstår lätt en tendens att se varje aktivering av dem som en fara, ett försök att begränsa klasskampen. Har man VPK:s syn på mellanskikten följer däremot ett annat synsätt. Arbetarklassen och de skikt som kan vinnas för socialismen har i kampen mot miljöförstöringen en objektiv intresse-gemenskap. Det gäller därför för kommunister att delta i denna kamp, och ge den en inriktan mot den borgerliga miljöpolitiken, för att på så sätt underlätta för mellanskikten att inse också sin långsiktiga intressegemenskap med arbetarklassen.¹

¹ Vi vill understryka att de allmänna miljöfrågorna naturligtvis är en intressefråga för arbetarklassen. KFML(r) skriver ofta som om de inte ansåg detta. Man undrar ibland om r:arna tror att arbetarna bor på arbetsplatserna; se för övrigt nästa punkt.

b) Ibland tycks r:arna hävda åsikten, att om krav är progressiva eller inte är beroende på var kampen för dessa krav kan föras. Bakom denna åsikt tycks i sin tur finnas åsikten att kampen inte kan "flytta fram arbetarklassens positioner" om den inte förs på arbetsplatsen. De skriver:

"Har den småborgerliga vänstern ännu presterat ett enda progressivt reformkrav? Svaret är enkelt om vi beaktar vilka reformkrav som är väsentliga ur arbetarklassens synvinkel. De så kallade miljöfrågor utifrån vilka vi kan utveckla en kamp som flyttar fram arbetarklassens positioner gäller förhållandena i produktionen". (Klasskampen nr 3/72 sid. 16).

Den här punkten är naturligtvis intimt förbunden med punkt (a). Äger inte kampen rum på arbetsplatsen, så finns ju "risken" att den kommer att omfatta också grupper utanför arbetarklassen.

c) Ibland tycks KFML(r):s argument mot miljögrupperna helt enkelt vara den, att eftersom miljökraven inte kan lösas i det kapitalistiska samhället så leder reformkraven till en stabilisering av kapitalismen. Alltså en variant av den gamla galna åsikten att ju sämre arbetarklassen har det desto bättre är det, för desto snabbare kommer revolutionen. I en artikel "Miljö-vänstern småborgerlighetens tummelplats" skriver man:

"Under fältropet 'Reparera Annedal' kräver de att råttålen skall göras människovänliga, målas upp, värme ska ledas in etc. Så vill dessa småborgare göra: frisera det kapitalistiska samhället, avhjälpa de sociala missförhållandena, för att trygga det kapitalistiska samhällets fortbestånd". (Proletären 10/71 sid. 9).

Enligt denna åsikt borde de naturligtvis inte heller föra kamp för förbättrad arbetsplatsmiljö!

Samarbete bara på r:arnas villkor

Vi citerade tidigare ett stycke där KFML(r) :s centralkommitté sade att det fanns två frågor där småbourgeoisins klassintressen kunde gynna arbetarklassens kamp. Den första var de demokratiska rättigheterna, den andra beskrivs på följande sätt:

"Ett annat område inom vilket det principiellt sett är möjligt för en småborgerlig organisation att föra en progressiv politik är på den fackliga kampens. (...) Vad som åsyftas är det småborgerliga arbetarpartiets, dvs VPK:s och andra småborgerliga arbetargrupper fackliga politik. Det är principiellt sett tänkbart och praktiskt möjligt även för en småborgerlig arbetarorganisation att föra facklig kamp utanför fackföreningarnas ram ... (KK 3/72 sid. 15).

Frågan som ställdes berörde småborgerlighetens klassintresse, men den besvaras utifrån en bedömning av huruvida VPK kan tänkas stödja "vilda" strejker! Denna "upptäckt" om VPK leder emellertid inte, som man kan tro av citatet ovan, till att de kan tänka sig aktionsenhet med VPK; den möjligheten finns inte om inte VPK tar avstånd från hela sin politik.

KFML(r):s centralkommitté skriver:

"För att vi ska kunna tänka oss att ingå aktionsenhet med dem måste vi ställa som ett oavvisligt krav att partiet eller organisationen på platsen tar avstånd från sin egen nuvarande reaktionära politik ..." (KK 3/72 sid. 15).

Resultatet av centralkommitténs tankemödor är alltså, att de endast kan tänka sig aktionsenhet kring frågor som berör de demokratiska rättigheterna. Men med tanke på det totala ointresse som de i praktiken visat dessa frågor (se avsnitten 8 och 9) så torde dessa frågor aldrig bli aktuella för en aktionsenhet. Sekterismen har fått en principiell grundval, om än med kuriösa resonemang.

Det "öppna" brevet

I det här sammanhanget bör också ett par ord sägas om KFML(r):s s. k. öppna brev, dvs. inbjudan till aktionsenhet i vissa frågor som VPK och landets strejkkommittéer fick via affischer som r:arna klistrade upp hösten 1971. (Andra vänsterorganisationer i samma

storleksordning som KFML(r), t.ex. RMF, FK inbjöds inte). Varken VPK eller någon av strejkkommittéerna tackade ja till inbjudan, varefter KFML(r) startade en våldsam kampanj där man ansåg att VPK var en småborgerlig akademikerorganisation som medvetet saboterade kampen. Det ”öppna brevet” finns utförligt analyserat i KU-debatt nr 1/72 (sid. 22-23) där det konstateras att avsikten bakom brevet uppenbarligen aldrig har varit att uppnå aktionsenhet, utan endast att slå mot VPK. Denna analys bekräftas nu mellan raderna i den artikel som KFML(r):s centralkommitté publicerade i KK 3/72, (dvs den artikel vi diskuterade ovan), och centralkommittén slår där fast att det i fortsättningen inte skall göras några fler sådana inbjudningar. Med hänsyn till deras våldsamma kritik av VPK:s hållning till det ”öppna brevet”, är det verkligen intressant att notera deras nuvarande synsätt:

”Om vi redan från början vet att en aktionsenhet är otänkbar och en till 1000/0 realistisk utgång av förhandlingar, så ska vi inte heller inlåta oss på sådana. Vi skulle heller inte kunna anföra ett enda hållbart argument för det berättigade med det, såvida vi inte vill stoltsera med rena intrig- och kuppmarkeringsmotiveringar. Men sådant har vi inte i något annat sammanhang till övers för”. (KK 3/72 sid. 12).

I och för sig anser vi denna uppfattning vara felaktig. En inbjudan till samverkan kan, även om man vet att den besvaras negativt, avslöja ohederligheten i en annan politisk organisations hållning. Men det förutsätter naturligtvis att denna organisation framträder som om den företrädde en likartad ståndpunkt som kommunisterna. Den situationen inträffar nu aldrig för r:arna.

5. EEC

En av de viktigaste politiska frågorna för närvarande är kampen mot en svensk EEC-anslutning. EEC innebär fria kapitalrörelser, att arbetarna tvingas flytta mellan olika länder för att få jobb samt att viktiga delar av den politik som beslutas av regering och riksdag kommer att beslutas av överstatliga och odemokratiskt tillsatta organ.

VPK och KU har som politisk målsättning att förena de krafter som har objektiva intressen av att Sverige inte går med i EEC under parollen ”Nej till EEC – Ja till nationell självbestämmanderätt”. Den nationella självbestämmanderätten är rätten till nationellt avskiljande och upprätthållande av nationell statsmakt. EEC:s syfte är att avskaffa den nationella självbestämmanderätten. Om Sverige går med i EEC avstår man från rätten att bedriva en nationell statlig politik.

Den nationella självbestämmanderätten har en central ställning i den revolutionära rörelsens historia alltsedan Lenin. Lenin såg kampen för nationell självbestämmanderätt som en del av den demokratiska kampen, och den nationella självbestämmanderätten som en förutsättning för att på lång sikt kunna avskaffa de nationella skillnaderna.

Parollen ”Nej till EEC – Ja till nationell självbestämmanderätt” handlar inte bara om Sveriges självbestämmanderätt och nej till EEC-anslutning. Den handlar om försvar av alla folks nationella självbestämmanderätt och kamp mot EEC (och inte bara mot ett eller annat lands EEC-anslutning).

Stöder (r) ”fri rörlighet på arbetsmarknaden”?

KFML(r) för en helt annan politik. R:arna har skarpt kritiserat kampen för nationell självbestämmanderätt och karaktäriserat den som ”småborgerlig”. Angående kampen mot den ”fria rörligheten på arbetsmarknaden” skriver r:arna i Klasskampen (3/72) att den grundar sig på ”det välkända misstaget att endast söka bekämpa en yttring av imperialismen. Export och import av varan arbetskraft hänger lika intimt samman med den moderna kapitalismen som kapitalets vandring över nationsgränserna”. R:arna menar också att det är bra att arbetare från

olika länder träffas och förmedlar erfarenheter. Det framgår inte om r:arna tycker det är så bra att de förordar ”fri rörlighet på arbetsmarknaden”. Felet i deras argumentering ligger i att de inte insett att om export och import av både kapital och arbetskraft är naturlig för vår tids kapitalism, så är det inget ”naturligt” i att den föregår utan restriktioner. Det finns inget i det kapitalistiska systemet som säger att kapital och arbetskraft med nödvändighet måste kunna röras *fritt* över nationsgränserna.

Demokratiska fri- och rättigheter

Huvudattacken riktar emellertid r:arna mot att man försvarar den nationella självbestämmanderätten: ”Vi frågar oss vad det är för bestämmanderätt som den svenska arbetarklassen går miste om. I Sverige råder kapitalets diktatur. Borgarklassen bestämmer, därför saknar arbetarklassen fosterland”. Precis samma resonemang skulle man kunna föra vad beträffar rösträtten (arbetarna får bara välja vem som ska förtrycka dem). Det gäller om alla demokratiska fri- och rättigheter att de snedvrids och undergrävs av den kapitalistiska maktstrukturen. Men det hindrar inte att kommunister alltid slagits för demokratin som ett nödvändigt led i varje socialistisk strategi. Också KFML(r) hävdar – åtminstone i princip – att man ska slåss för demokratin.

Varför slåss då kommunisterna för demokratin? Därför att den borgerliga demokratin förbättrar arbetarklassens kampmöjligheter både för dagskrav och för socialismen. Och vi menar att överflyttandet av avgörande delar av statsfunktionerna på EEC-byråkratin avsevärt försvårar arbetarklassens kamp.

Indirekt erkänner också KFML(r) detta. Man skriver att EEC innebär att den svenska imperialismen stärks internationellt. EEC ”skulle stärka kapitalets diktatur. Arbetarklassen skulle få en bättre organiserad och stabilare motståndare, vilket skulle försämra dess läge”. Det skulle innebära ”påtaglig fara för inskränkningar i de borgerligt demokratiska rättigheterna och en allt större samordning av den svenska militärapparaten med den inom EEC”. (KK 3/72). Vad är detta om inte ett erkännande av att den nationella självbestämmanderättens avskaffande är ett hot mot arbetarklassen?

R:arnas ovilja mot kamp för nationell självbestämmanderätt måste härledas ur det faktum att försvaret av den nationella självbestämmanderätten är ett krav som förenar arbetarklassen med andra småborgerliga skikt. Varje allians byggd på intressegemenskap med grupper utanför arbetarklassen är främmande för KFML(r). KFML(r):s oförmåga att förstå marxismens inställning till den nationella frågan och den proletära internationalismen leder dem till de mest fantastiska ställningstaganden: ”SKP-ledningens chauvinism (under andra världskriget) hindrade även partiet från att agitera för ett svenskt deltagande på Sovjetunionens och de allierades sida i kriget mot nazismen. SKP försummade att med alla krafter stödja Sovjetunionen.” (KK 3/72).

”Småborgarvänsterns chauvinism”

Hur vill då KFML(r) bekämpa EEC? Jo, på följande sätt:

”Våra uppgifter i kampen mot EEC ligger idag främst på propagandans och agitationens område. Vi måste påvisa konkret hur den nuvarande utvecklingen radikalt förändrar den fredliga och blomstrande svenska imperialismens läge och upphäver de säregenheter, som varit en viktig faktor bakom den växande krigsfaran och förklara och underbygga den proletära internationalismen, varvid kampen mot småborgarvänsterns chauvinism är särskilt viktig. Mot EEC har vi ingenting att sätta än utvecklingen av den revolutionära arbetarrörelsen, för ingenting annat än dess kamp kan tvinga monopolkapitalet och staten att ändra sin strävan att komma in i EEC”.

Såvitt vi förstår innebär detta inget annat än att man ska bedriva en allmänt anti-kapitalistisk propaganda, bekämpa anti-EEC-rörelsen samt stärka KFML(r).

KFML(r):s EEC-politik faller in i den allmänna ramen för deras politik. Framgången i den omedelbara intressekampen är av helt underordnad betydelse. Det viktiga är att särskilja KFML(r), dra till sig nya proselyter och stärka organisationen. R:arna inser inte att utgången av arbetarklassens omedelbara intressekamp är av avgörande betydelse för dess fortsatta kamp, klassmedvetande och kampvilja, vilket innebär att det för KFML(r) råder en motsättning mellan kamp för dagskrav och kamp för socialism.

6. Det antiimperialistiska solidaritetsarbetet

När r:arna gick ur KFML tog de samtidigt avstånd från De Förenade FNL-grupperna (DFFG) och bildade istället Solidaritetsfronten för Indokinas folk (SFIF). Redan före valet 1970 hade det varit bråk mellan de blivande r:arna och de övriga. R:arna ville i motsats till övriga KFML:are att DFFG skulle stödja KFML i valet. Redan i detta tidiga stadium visade sig den identifikation av parti och front hos KFML(r), som vi tidigare har påtalat. Den logiska slutpunkten uppnåddes i år när SFIF uppgick som en del i KFML(r):s ungdomsförbund.

Förklaringen till att SFIF åtminstone i Göteborg lyckades dra till sig många medlemmar från FNL-grupperna får man naturligtvis inte av det ovanstående, utan den får sökas på annat håll. Under hela DFFG:s historia har det varit så att nya medlemmar mycket snabbt har blivit socialister. Som vi tidigare har påpekat så uppstår ofta hos nyblivna socialister en tendens att förbise frågan hur folket blir socialister och att därför ställa felaktiga paroller. Sådana här tendenser har alltid funnits i DFFG. När så DFFG påbörjade sin vittomfattande frontpolitik så fick naturligtvis de som hade reagerat mot att man inte fick tala om socialism en bra angreppspunkt. SFIF:s framgångar i medlemsrekryteringen är direkt avhängig av DFFG:s nya frontpolitik. Men att DFFG:s politik inte är den bästa innebär inte att KFML(r) :s anti-imperialistiska politik är korrekt, eller ens bättre än DFFG:s. KFML(r):s politik är än värre.

R:arna och Vietnamrörelsen

Jämfört med övriga Europa har troligtvis Sverige haft den starkaste vietnamrörelsen. Detta innebär ett visst ansvar även om man som r:are anser att FNL-grupperna för en felaktig politik. DFFG är ingen betydelselös organisation som man kan splittra utan att det får konsekvenser för solidaritetsarbetet. Man måste betänka i vilka former man skall framföra sin kritik mot DFFG. Detta ansvar har KFML(r), som en konsekvens av sin sekterism, helt svikit. Att sätta upp ett eget kontinuerligt postgiro för insamling kan knappast fylla någon annan funktion än att förvilla folk. Att ordna egna demonstrationer när den uttalade målsättningen inte avviker mer än den gör från DFFG:s, lär inte heller gagna kampen i Indokina. Speciellt inte när man som KFML(r) alltid anordnar dem precis samtidigt som DFFG. I kapitlet om den fackliga kampen såg vi att för r:arna har den egna organisationen ett egenvärde i förhållande till arbetarklassen. Detsamma gäller tyvärr relationen till de indokinesiska folken. R:arnas tankemödor cirkulerar nästan uteslutande kring frågan om hur de skall profilera sina organisationer. Kosta vad det kosta vill.

R:arnas kritik av DFFG tar sig också de vanliga r-formerna. DFFG för inte bara en, enligt KFML(r), felaktig politik med de konsekvenser detta får, utan de för *avsiktligt* en felaktig politik. Ledarna i DFFG betraktas som medvetna förrädare. Så här står det i ett flygblad utgivet av KFML(r):s studentförbund SKS(ml) i början av september 1972:

”Palmes och hans gelikars protester mot miljömordet i Indokina är inget annat än ihåliga ramsor ämnade att kanalisera och lugna den svenska opinionen mot USA:s folkmord. I denna skändliga hantering blir de ivrigt uppbackade av De Förenade FNL-grupperna ...”

KFML(r) har här som i de tidigare granskade fallen en motivering för sin sekteristiska politik. Motiveringen består naturligtvis i en tokig argumentering. Det finns inga hållbara argument för en sekteristisk politik. KFML(r) säger att det bästa sättet att stödja kampen i Indokina är

att utveckla en revolutionär rörelse i Sverige. (De brukar i sina demonstrationer ropa: "Vår kamp här – klass mot klass – ett stöd åt FNL"). Det är bl. a. därför som de låter SFIF bli en del av KFML(r). Åsikten innehåller ett korn av sanning. Naturligtvis är det så att en revolution i Sverige verkligen skulle vara till hjälp för de indokinesiska folken, men den skulle också vara en hjälp till anti-imperialistiska rörelser i andra länder.

Allmänt prat

Det sista påståendet pekar på det felaktiga i r:arnas argument. De för bara fram den allmänna sanningen att ju fler länder som blir socialistiska desto sämre är det för imperialismen. Men ur allmänna sanningar av det här slaget följer aldrig direkt några handlingsparoller. Man måste först se till det specifika i den situation man befinner sig. Situationen är ju den att Sverige inte befinner sig i eller i närheten av en revolutionär situation, och att kampen mot imperialismen är hårdast i *ett bestämt område*, Indokina.

Vore Sverige i en revolutionär situation vore det berättigat att säga, att alla krafter borde inriktas på den svenska revolutionen, och att detta då också är det bästa sättet att stödja kampen i Indokina. Men befinner man sig inte i närheten av en revolutionär situation kan man inte inskränka sig till kamp som rent *allmänt* försvagar imperialismen. Man måste också stödja de *bestämda* områden där kampen står som hårdast (dock inte enbart ett enda område som KFML en gång i tiden hävdade, se KU-debatt 1/70 sid. 3).

Hur skall man då gå tillväga för att stödja den anti-imperialistiska kampen på en bestämd plats? Spridande av information och insamlande av pengar, men det viktigaste måste vara att skapa en opinion som tvingar regeringen till ställningstaganden. Man måste ställa krav på staten. Ett svenskt erkännande av DRV har drivits fram, ett svenskt erkännande av PRR måste drivas fram. Solidaritetsarbetet har också skapat en opinion som fått svenska staten att ge en jämfört med DFFG:s i och för sig mycket goda insamlingsresultat, betydande hjälp till Nordvietnam.

Rädda för stat och mellanskikt

Problemet för KFML(r) är att de anser, att man inte kan ställa krav på staten. Deras uppfattning om staten kommer att framgå klarare i kapitlet "KFML(r):s syn på staten", men i stort sett säger de bara att eftersom vi har en borgerlig statsapparat så är det meningslöst att ställa krav på den. Detta är naturligtvis en bidragande orsak till att de inte längre försöker skapa någon solidaritetsfront för Indokina. Det finns ju inga krav som fronten kan ställa!

Den rädsla som KFML(r) har för att få med mellanskikten i politisk kamp visar sig också här. Utifrån den riktiga åsikten, att man bör påvisa den svenska arbetarklassens intressegemenskap med de indokinesiska folken och på så sätt få de svenska arbetarna att stödja kravet "USA ut ur Indokina", så glider r:arna över till åsikten att det enbart är arbetare som *kan* stödja detta krav. Om några andra ändå stödjer kravet så tycks r:arna inte riktigt tro på dem. Följaktligen kan KFML(r) *inte* ställa sig bakom parollen "USA ut ur Indokina", ty den parollen stöds av personer som inte tillhör arbetarklassen. I stället ställer de parollen "USA ut ur Indokina – leve den proletära internationalismen", för den parollen, säger de, den kan inte stödjas av några småborgare. (Se "För en revolutionär solidaritetsrörelse" sid. 58).

Det gäller att med alla medel avskilja sig så att sekten bevaras liten, ren och obefläckad.

7. Hyreskamp

Umeåstrejken

Umeåstudenterna har hittills gått till hyresstrejk två gånger, våren 1970 samt kring årsskiftet 1971-72. Hyran i studentbostäderna i Umeå höjdes under perioden 1965-67 med 24 %, 1968-

69 med ytterligare 11 och i december 1969 aviserades ännu en höjning – nu på 6,4-13,1 0/0. När detta blev känt bildades en kommitté, som skulle undersöka möjligheten av en hyreshöjningsbojkott. En enkät visade att 71 % var villiga att ställa upp på bojkottlinjen, 83 % var beredda att delta i någon form av aktion. Svarsfrekvensen var 85 % av 3200 tillfrågade.

Ett stormöte med över 1000 deltagare beslutade med stark majoritet att bojkotta höjningen. 1250 studenter deltog från början i denna bojkott. Efter ett tag började man undersöka stämningarna för total hyresstrejk. Den 9 april hölls ett stormöte med 1200 deltagare, vilka med stor majoritet beslöt att starta en total hyresstrejk. De som inte ville delta i strejken uppmanades att fortsätta med eller ansluta sig till hyreshöjnings-bojkotten.

Förhandlingar påbörjades med den stiftelse som förvaltar studenthemmen, men de drog ut på tiden, och de strejkande blev uppsagda. Bland de strejkande trodde man att eventuella vräkningar skulle komma först till hösten, varför många lämnade Umeå för sommarferier. Detta visade sig emellertid vara en felbedömning. Dels på grund av detta och dels på grund av att en del började hoppa av strejken beslöt man sig för en taktisk reträtt. Stiftelsen accepterade reträttvillkoren: Uppsägningarna återkallades och inga skadeanspråk ställdes.

”Borgarklassens bästa stöd”

Under hösten 1970 och våren 1971 sammankallade Hyreskampfronten (HKF) en rad möten för att diskutera erfarenheterna för strejken, och förbereda taktiken i framtida aktioner. På dessa möten framträdde representanter från det nu bildade KFML(r) och framförde åsikten att ”hyreshöjningarna måste mötas med hyresstrejk”. Vidare påpekade de att det förmodligen skulle bli hårda tag, och att man därför ”måste se upp med småborgerlig vacklan”. HKF-ledningen utsätts för följande kanonad i ett studiebreve utgivet av Clarté(ml): ”Hur det än förhåller sig kan vi bara konstatera att HKF-ledningen objektivt sett är borgarklassens bästa stöd. Fortsätter de på samma sätt måste HKF-ledarna behandlas som förrädare och strejkbrytare”. Som kommer att framgå av det följande, så kom r:arnas beskrivning av HKF-ledningen istället att bli en beskrivning av dem själva.

Den 1/9 -71 var det färdigt igen – 8 % hyreshöjning. Ett stormöte den 30/9 beslutade om maskning (dvs att betala in hyran så sent som möjligt). Av 4200 följde 3000 uppmaningen. Vid nästa stormöte, den 1/11, utvidgades kampen till total hyresstrejk. Så småningom började vräkningshoten komma. De första vräktes den 4 och 5 januari. Den 19 januari vräktes 30 hyresbetalare. På olika sätt försökte man hindra vräkningarna, man blockerade korridorer med möbler o. dyl. och satte sig på golvet och i trappor. Vid vräkningen den 19 januari sattes hundar in mot demonstranter. Ett tiotal blev bitna. De som praktiserat passivt motstånd blev arresterade.

Stiftelsen vägrade hela tiden att förhandla under pågående strejk, men ändrade sig plötsligt i början av mars. Förhandlingarna slutade med en kompromiss som innebär hyresstopp till 1/2 1973.

”Mot kapitalets stat”

KFML(r):s agerande under strejken ser ut på följande sätt. Den 16/12 hoppade r:arna av strejken. De gav samtidigt ut ett flygblad där de uppmanade studenterna att betala in hyran. Motiveringen var dels att det var för få deltagare (i flygbladet sägs det att ”endast obotliga idealister kan ta på sitt ansvar att proklamera fortsatt strejk”), dels att den politiska nivån var för låg. Hyreskampfronten förde inte fram någon socialistisk propaganda, och fronten hade avvisat parollen ”Mot kapitalets stat”. (Den 11/1 hoppade för övrigt också sossarna av strejken).

Efter de första vräkningarna gav r:arna ut sitt andra flygblad. De ironiserade över studenternas passiva motstånd, och trots att r:arna inte längre deltog i strejken presenterade de en ”fredsplan”. Denna gick i stort sett ut på att strejken skulle avblåsas mot garantier om att vräkningarna skulle upphöra. När den andra och mer våldsamma vräkningen var klar gjorde KFML(r) en kovändning och gav ut ett flygblad med rubriken ”Kamp mot kapitalets våldsapparat. Öka anslutningen till strejken”.

Vid ett möte i Göteborg senare på våren tog visserligen KFML(r) genom Anders Lundström avstånd från avhoppet, och medgav att de (p.g.a. tidsbrist!) först hade en felaktig linje, men denna självkritik är inte på något sätt förknippad med några insikter om hur hyreskamp bör bedrivas. R:arnas agerande i Angered och i studenthemmen i Göteborg, vilket beskrivs i följande avsnitt, har inte föranlett någon självkritik.

Studentstrejken i Göteborg

Under april och halva maj 1971 genomfördes en hyresstrejk mot Stiftelsen Göteborgs Studenthem i Göteborg. Strejken var svaret på en hyreshöjning. De strejkande krävde dessutom förhandlingsrätt. Inget av kraven genomdrevs. Strejken nådde sitt maximum i mitten av april och omfattade då c:a 25 % av hyresbetalarna i stiftelsen. På varje studenthem fanns en strejkkommitté. Dessa kommittéer samordnade sitt arbete via representanter i en central strejkkommitté.

Clarté(ml):s analys av strejken finns i broschyren ”Kamp mot kapitalets hyresutplundring – erfarenheter från hyreskampen i Göteborg 1971”. I inledningen på broschyren anger Clarté(ml) grunden för sitt agerande i hyreskampen:

”Clarté(ml):s allmänna linje för studentrörelsen går ... i första hand ut på att politiskt och klassmässigt avgränsa de revolutionära studenterna från den småborgerliga studentrörelsen genom propaganda och agitation för KFML(r) :s revolutionära linje ...”¹

Denna, ”avgränsningens” politik, innebär att man i varje läge med alla medel försöker bekämpa andra vänstergrupper. I Clarté(ml):s världsbild uppförstoras gruppvänsterns betydelse till fantastiska dimensioner. Läger man så till r:arnas allmänt konspiratoriska samhällsanalys, så följer deras egendomliga slutsats helt logiskt:

”I arbetet på att utveckla en revolutionär linje för studenternas hyreskamp utgör högeropportunisterna i KFML(s)’ och Clarté(s)’ skepnad de största hindret”.²

Med i hyresstrejken fanns det allt som allt två s:are.

Exhibitionism

Fixeringen vid ”den småborgerliga vänstern” (där VPK, KFML, RMF, FK, KU och några till sägs ingå) visar sig naturligtvis inte bara i r:arnas analyser utan också i deras konkreta handlande. Deras energiska arbete på att framhäva sin egen organisation gentemot alla andra tog sig under hyresstrejken flera uttryck.

I strejkens början satte r:arna på alla studenthem upp affischer med bilder på några ledande strejkaktivister från Clarté(ml). Affischerna var undertecknade Clarté(ml) och försedda med organisationens paroller. Denna affischering irriterade flera aktivister. Främst därför att strejken redan hade svårigheter. (”En viss vacklan märktes bland de strejkande. Det visade sig svårt att aktivera och organisera dem”).³ Det väsentligaste politiska motståndet kom vid denna tidpunkt fortfarande från reaktionära studenter, vilka bedrev allmän antikommunistisk

¹ ”Kamp mot kapitalets hyresutplundring” (utgivet av Clarté(ml)) sid. 3.

² a. a. sid. 2

³ a. a. sid. 11

hets som argument mot strejk. Det var alltså ett för strejken mycket olämpligt tillfälle att försöka framställa den som Clarté-styrd.

(r) profil

R:arnas största försök att profilera sig gjordes i sista veckan i april. Strejken var då i ett kritiskt skede: det var dags att betala majhyran. Centrala strejkkommittén anordnade en demonstration för att stärka sammanhållningen, manifestera strejkens styrka och utöva politisk press på stiftelsen. Clarté(ml) kämpade i detta läge för att KFML(r) skulle få delta i tåget under egna paroller. Detta hade definitivt spräckt strejken. Förslaget avvisades också av strejkkommittéerna

”Avskiljandets politik” har till konsekvens att KFML(r) till varje pris bedriver kamp mot andra vänstergrupper. I Facklig Studentfront, som var helt Clarté(ml)-dominerad drogs följande slutsats:

”Inte nog med att de flesta av studenterna sitter fast i de borgerliga irrlärorna. Det finns personer i strejkkommittéerna som systematiskt för ut dessa irrläror. Högeropportunist, revisionist, trotskister och annat pack ...”¹

”Vi måste vara vaksamma och göra de strejkande uppmärksamma på dessa tendenser. Detta är nödvändigt, för att vi vid tillfälle kan utbyta dem mot principfasta klasskämpar, så att de inte får tillfälle att stjälpa hela strejken”.²

Det allvarligaste försöket att tillämpa ovanstående analys gjorde Clarté(ml) i strejkens slutskede. En medlem i Ostkupans strejkkommitté framförde ett förslag, som gick ut på att man skulle fastslå ett datum som sista strejkdatum. Detta förslag vann gehör hos Masthuggets strejkkommitté. Förslaget konkretiserades till att de strejkande skulle ”... förklara, att man går tillbaka om c:a 14 dagar och utnyttja dessa sista två veckor till politiska kampanjer”.³

Detta förslag skall ses mot bakgrunden av att:

- 1) det fanns förslag om avblåsande av strejken,
- 2) strejkfronten var mycket uttunnad,
- 3) strejken var tvungen att avslutas i maj, eftersom sommarlovet gör det omöjligt att strejka p. g. a. avflyttning.

”Hellre färre men bättre”

Intensiva diskussioner om denna linje fördes i strejkkommittéerna. Enligt beslut skulle diskussionerna *ej* föras ut till de strejkande förrän strejkkommittéerna enats om en linje. Clarté(ml) delade trots detta ut ett flygblad om strejken. Rubriken var den för en strejk helt otroliga ”Hellre färre men bättre”. Flygbladet var på åtta A5-sidor. En och en halv sida behandlade ”Revisionisterna och hyresstrejken”. Där stod bl. a. följande:

”... reformisternas tendens till kompromisser med fienden ... gör att de när händelseutvecklingen kräver att kampen förs upp på en medveten klasskampsnivå kommer att förråda den. Sådant är läget i hyresstrejken i Göteborg, och som ett brev på posten kommer revisionisterna med kapitulationspolitik. Den ledande VPK-aren i Masthuggets strejkkommitté, Lennart Lund, ordförande i KU i Göteborg, föreslår nu datum för avblåsande av strejken, och omedelbara förhandlingar med Stiftelsen, vilket i denna situation vore lika med att ge intryck av att vräkningshotet spräckt strejkfronten och att de strejkande kryper till korset. Skälet skulle vara att man skulle visa att man försökt

¹ Facklig studentfronts internbulletin, utgiven under strejken.

² a. a.

³ ”Kamp mot kapitalets hyresutplundring”, sid 17

den legala vägen. Förstår inte denna strejkbrytare vad många av de strejkande redan förstått: att lagarna är bankkapitalets lagar, inte hyresbetalarnas”.¹

Reaktioner mot flygbladet

Clarté(ml) hade spridit många flygblad under strejken och flera aktivister och andra strejkande hade reagerat negativt. Det nyss citerade flygbladet ledde till mycket kraftiga reaktioner. Exempel:

- 1) Masthuggets strejkkommittés brev till Clarté(ml), där man bl.a. sade att flygbladet var lögnaktigt splittrande, och inte borde delats ut, samt att Clarté(ml) använde strejken som ett slagträ mot andra organisationer.
- 2) Centrala strejkkommittén gjorde ett uttalande mot flygbladets angrepp på VPK–KU medlemmen.
- 3) T.o.m. Clarté(ml)-medlemmar i centrala strejkkommittén var eniga med fördomandet av flygbladet. Ingen av dessa tre punkter nämner Clarté(ml) i sin broschyr. Där skryter man istället över hur positivt flygbladet mottogs!

Läser man clartébroschyren uppmärksamt, så upptäcker man där det bästa argumentet mot Clarté(ml):s anklagelser att en datumbegränsning var ”kapitulationism” och ”strejkbryteri”. I broschyren talar Clarté(ml) om, att strejken enligt datumförslaget skulle vara i två veckor från den 4-6 maj (s. 17), dvs den 18-20 maj skulle bli avslutningsdatum. På sidan 24 talar man om när strejken avslutades – den 17 maj.

Med ”förräddarlinjen” hade strejken alltså blivit längre!

Sabotaget i Angered

Ett av de nyare bostadsområdena i Göteborg heter Angered. Området består av Hjällbo, Gårdsten, Hammarkullen, Lövgärdet och Eriksbo. Under hösten 1971 förhandlade Hyresgästföreningen med de ”allmännyttiga” bostadsföretagen om hyrorna i detta område (huvuddelen av bostadsbeståndet ägs av allmännyttiga företag). Resultatet blev en c:a tioprocentig höjning. Hyrorna var redan tidigare höga, och många lägenheter står tomma.

I Hammarkullen startade ett byalag aktiviteter för att på olika sätt försöka stoppa hyreshöjningen. På ett stormöte långpratade KFML(r) om sin linje – total hyresstrejk – så att de fick majoritet genom att folk gick hem. Flygblad spreds om att en hyresstrejk var vapnet, och en enkät bland en del av hyresbetalarna gav vid handen att c:a 40 % var villiga att hyresstrejka. Denna siffra ansåg man vara för låg och man delade ut ytterligare ett flygblad. Därefter gjorde man en ny testenkät. Denna visade att andelen hyresstrejkberedda hade sjunkit till c:a 20 %, och aktiviteten avstannade. De flygblad som spreds var avfattade i sedvanlig KFML(r)-stil (se avsnittet om deras propaganda).

Som man bäddar ...

Att villigheten att ställa upp i en hyresstrejk sjönk katastrofalt berodde enligt KFML(r) naturligtvis inte på en olämplig propaganda. I Proletären 1/72 skyller man allt på hyresbetalarnas låga medvetenhet och illusioner om statsapparaten. Att kännetecknet på en god propaganda är att den höjer medvetenheten och röjer undan illusioner håller r:arna i teorin med om, men i praktiken betar de sig som alla vore r:are. Och när de så misslyckas viftar de bort misslyckandet med hänvisning till folks låga medvetenhet!

I de övriga delarna av Angered kom aktiviteten mot hyreshöjningen igång något senare. Hjällbo kommunistiska förening (en VPK-grundorganisation med hela Angered som

¹ Återges i sin helhet i ”Kamp mot kapitalets ...”. Citatet finns på sid 7-8 i flygbladet.

arbetsfält) kallade till ett stormöte den 12/1 -72. I det flygblad som kallade till mötet skrevs uttryckligen att det var stormötet som skulle besluta om åtgärder, och att VPK-organisationen initierade verksamheten.

På stormötet valdes en kommitté bestående av c:a 1/3 (r)are, 1/3 VPK-medlemmar och 1/3 övriga. Diskussionen på mötet cirklade mestadels kring vilka åtgärder som kommittén skulle vidta. KFML(r) :s representanter talade endast för total hyresstrejk. Flera deltagare på mötet verkade inte villiga att på rak arm besluta sig för denna kampform. När det skulle beslutas om kommitténs arbetsuppgifter, ställde ordföranden propositionen så att kommittén skulle undersöka *olika åtgärder inklusive total hyresstrejk*. Detta förslag mötte ingen opposition (det tiotal deltagare som var mot varje form av åtgärd hade redan gått. Det var pampar från hyresgästföreningen och den lokala sosse-föreningen). Några mötesdeltagare tryckte hårt på att de ville medverka endast under villkor att aktionen ej utnyttjades partipolitiskt.

Kommittén sprider sitt flygblad ...

Kommittén sammanställde ett informationsflygblad där tre åtgärder presenterades: Hyresminskning (att betala hyran så sent som möjligt), total hyresstrejk och deponering av del av hyran hos överexekutor på länsstyrelsen (den s. k. Uddevallametoden; den kräver dock konkreta brister på lägenheten). Flygbladet utvärderar de olika metoderna och hyresstrejk anges som det mest effektiva alternativet.

Kommitténs avsikt var att därefter gå runt och knacka dörr och pejla opinionen på så sätt att varje hyresbetalare ombads att teckna sig för ett av de tre alternativen.

KFML(r):arna i kommittén accepterade flygbladet trots att enligt deras uppfattning stormötet beslutat att kommittén enbart skulle syssla med hyresstrejk. Hur de kunnat få denna uppfattning är en gåta för alla som var på stormötet (och inte var r:are; de var ett tiotal som strategiskt spridda i salen med ljudliga ovationer stöttade de sina). Flygbladet säger att hyresstrejk är det *mest* effektiva vapnet. KFML(r) säger att hyresstrejk är det *enda* effektiva vapnet.

... och r:arna sitt

Dörrknackningen hade knappt hunnit börja förrän KFML(r):s ”bostadscell” i Angered gav ut ett eget flygblad. I detta uppmanades folk att försvara sig mot kapitalets utplundring, genom att hyresstrejka under ledning av en strejkkommitté ”bestående av de mest kampdugliga och kampvilliga företrädesvis ur arbetarklassen”. Flygbladet avslutades med att den slutliga lösningen inte kommer förrän ”vi under ledning av ett revolutionärt kommunistiskt parti övergår från försvar till anfall och krossar det kapitalistiska samhällssystemet i en våldsam socialistisk revolution, – Spräng de reformistiska bojorna!”

Detta flygblad fick effekt på folks villighet att delta i någon form av hyreskamp. Negativ effekt. Är det då fel att propagera hyresstrejk och socialism?

Alla i kommittén var överens om att hyresstrejk är det mest effektiva vapnet. Men majoriteten (alla utom r:arna) ansåg att andra kampformer kunde utgöra ett första steg mot en hyresstrejk (som i Umeå). Om man kunde få stor uppslutning kring t. ex. hyresmaskning så skulle detta leda till osäkerhet hos stat, kommun, bostadsföretag m. m., men dels också skapa en stämning av kampsolidaritet som skulle kunna utgöra en grund för strejk. Kommittémajoriteten var tveksam om ett tillräckligt antal var villiga att gå ut i strejk omedelbart. KFML(r):s bostadscell har senare (Proletären 2/72) påstått att kommittémajoriteten inte angreps i flygbladet. Det blev den inte heller – direkt. Men indirekt angreps den genom att alla åtgärder utom total hyresstrejk kallades ”småborgares och reformisters usla politik för att splittra och krossa vår kamp”. För de aktiva inom hyresaktionen måste påståenden om att medvetet vara splittrare bli en skymf.

Varför propagerar (r)?

Men socialismen då, är det fel att propagera socialism? Att övertyga folk om att socialismen är nödvändig för lösningen av bostadsproblemet bör ju vara viktigt och legitimt! De allra flesta i Angered tror antingen på reformistisk socialism eller på det kapitalistiska systemet. KFML(r) :s flygblad innehåller emellertid ingen analys i sådan form att reformister eller småborgare skulle påverkas. Hur många av människorna i Angered känner t. ex. innebörden av ”småborgare” i marxistiskt språkbruk?

Det avgörande testet på KFML(r) :s flygblad var den reaktion dörrknackarna mötte. Flera hyresbetalare blandade ihop KFML(r) och hyreskampskommittén. Andra, som trots sin icke-kommunistiska inställning var beredda på att gå ut i hyresstrejk drog sig tillbaka. Kommitténs majoritet blev tvungen att gå ut med ett flygblad där den tog avstånd från KFML(r).

Nästa stormöte (nästan lika välbesökt som det första) spårade genast ur. Mötesordföranden (medlem av kommittén enligt egen uppgift liberal, enligt Proletären 2/72 ”småborgare ... med klara fascistiska drag”) upprepade i sin inledande rapport om kommitténs arbete, kommittémajoritetens åsikt om KFML(r):s flygblad.

Fortsättningen av mötet blev ett ändlöst käbbel där KFML(r) :s representanter anklagade kommittén (i namn av VPK) och kommittén fick försvara sig. De flesta som kommit för att diskutera olika åtgärder mot hyrorna tröttnade och gick. Speciellt märkbar blev folkvandringen under stjärn-r:aren Guy Wallins långa anförande.

Två linjer

Två förslag ställdes under proposition. Det ena, r-märkt, uttalade sig för hyresstrejk som det enda effektiva medlet i hyreskampen. Enligt detta skulle en kommitté väljas, vilken enbart skulle propagera hyresstrejk. Det andra förslaget (från Kommittémajoriteten gick ut på att strejk det mest effektiva medlet, att hyresmaskning bör inledas omedelbart, att utförlig information om maskning resp. strejk sprids, och att man efter en tid gör en ny namninsamling och så strejkar om underlag finns.

Det första förslaget (r:arnas) vann. Förvirringen var emellertid stor (propositionerna låter lika och presentationen av dem var oklar). Många hade gått och r:are från andra områden deltog i beslutet. Ny kommitté valdes inte utan mötet ajournerades. Fortsättningen blev att KFML(r) via flygblad kallade till ett eget revolutionärt möte. Över halva flygbladet (4 sidor A4) ägnades åt angrepp på VPK.

När det ajournerade mötet fortsatte var antalet deltagare litet. Aktiviteten avstannade. Strax efter kom KFML(r) med ett tredje flygblad betitlat ”VPK förvandlar hyreskampen till cirkus”.

KFML(r) har hela tiden beskrivit den grundläggande motsättningen i aktionen som så att endast de själva var för hyresstrejk medan kommittémajoritetens (i r:arnas språkbruk VPK) endast ville förespråka hyresmaskning. Detta är lögn, som redogörelsen ovan visar. Det är dessutom en medveten lögn. R:arna kan knappast påstå att de inte blivit upplysta om de rätta förhållandena.

KFML(r) betraktar VPK som sin taktiske huvudfiende. Om nu VPK inte uppför sig så ”revisionistiskt” som KFML(r)-ideologin påstår, så tillvitar r:arna VPK ändå dessa drag.

Sanningen står inte högt i kurs hos KFML(r).

8. KFML(r):s syn på staten

För varje politisk rörelse som i grunden vill förändra samhället uppstår frågan hur staten förhåller sig till den sociala omvälvningen, vad staten är. Svaret på denna fråga har bestämt

den politiska strategin och definierat olika politiska riktningar: anarkismen, reformismen, den revolutionära socialismen. KFML(r) påstår sig höra till den revolutionära socialistiska rörelsen. Men dess politik grundar sig inte på en marxistisk och leninistisk uppfattning av staten. KFML(r):s bekännelser till marxismens statsteori är en läpparnas bekännelse och saknar täckning i dess politiska framträdande.

Marxisters syn på staten

Marxismens statsteori kan sammanfattas i tre punkter. Den första utgångspunkten är som Marx uttryckte det att: ”Det materiella livets produktionssätt är bestämmande för den sociala, politiska och livsprocessen överhuvud”. Produktionssättet, däribland produktionsförhållandena, grundar den sociala strukturen, klassförhållandena. På kapitalistisk privategendom grundas klassdelningen i vårt nuvarande samhälle: Kapitalister och lönarbetande. På samma grundval bygger politiken. Både stat, lagar, politik och kultur tillhör samhällets överbyggnad och bestäms i sista hand av den materiella basen: produktionsförhållandena, egendomen, klasserna och klassmotsättningarna.

Insikten att staten tillhör överbyggnaden är fundamental. När borgare och reformister talar om socialism menar de bara förstatligande av produktionsmedel. De förstår inte att socialism innebär helt andra produktionsförhållanden och därmed en helt annan stat och en helt annan överbyggnad. Samma fel gör anarkisterna när de säger ”krossa staten” och tror att förtrycket har sin rot i statens existens.

Den andra punkten i marxismens statsteori säger att staten är en särskild del av överbyggnaden. Statens särskilda uppgift är att garantera den bestående samhällsordningen, att hålla klassmotsättningarna under kontroll, att hindra dem från att bryta sönder samhället. Staten är en produkt av den historiska utvecklingen. Den uppstår och blir nödvändig när samhället delas i klasser med oförsonliga intressen. Då krävs ett maskineri för att upprätthålla klassamhället och klassförtrycket. Men detta maskineri måste ha en auktoritet. För att få denna auktoritet måste staten alltid framställa sig som något upphöjt och vördnadsfullt, något som står över samhällets motsättningar. I feodalsamhället talade man om konungen ”av Guds nåde”. I det kapitalistiska samhället talas om ”folksuveränitet”, ”de gemensamma grundvärderingarna” eller de ”demokratiska spelreglerna”.

För det tredje är staten i enlighet med sin uppgift i sista hand ett våldsmaskineri. Marx och Lenin använde ordet diktatur. Och som Lenin skriver betyder ordet diktatur här: ”det av inga lagar begränsade våldet”. Med våld förstås då inte bara det fysiska våldet. Det är uppenbart att fysiskt våld – fängelsemuren, koncentrationslägret, batongerna och arkebuseringsplutonen – är den mest definitiva formen av våld. Marxismens statsteori påpekar också att militär, polis, domstolar och fängelser är nödvändiga i staten. Men det fysiska våldet är den metod man tar till i sista hand. Det finns andra, mer vardagliga former av våld, som inte behöver vara fysiska utan som med andra medel tvingar människor att tycka, tänka och handla mot sina intressen. Det är mot denna bakgrund statens allmänna karaktär av våldsapparat framträder.

Första anarkistiska avvikelserna

För KFML(r) tycks emellertid endast det väpnade eller fysiska våldet vara det våld staten representerar. I Proletären och i övrig propaganda framställs statens förtryck som ett väpnat förtryck personifierat genom en batongbevapnad polisman eller genom hänvisningar till de väpnade styrkornas numerär. Ofta framträder det fysiska våldet som en självständig fiende till arbetarklassen. Våldets *klass*karaktär träder i bakgrunden precis som hos anarkisterna. I princip anser dock KFML(r) att våldet har karaktär av klassförtryck, men även deras principiella åsikt får en felaktig form. Detta framgår bl. a. i deras politiska plattform:

”Kampen mellan klasserna utgör grundvalen för alla klassamhällets utveckling och är dessas historiska drivkraft. De segrande klasserna har överallt och utan undantag erövrat samhällsmakten med det väpnade våldet och befäst sin ställning som härskande klass under skydd av sin statsmakts väpnade styrkor. Varje klasskamp är därför en kamp om samhällsmakten, en politisk kamp”.
(Dokument fr. KFML(r):s tredje kongress, sid. 36).

Till att börja med är påståendet att härskande klasser alltid gripit makten genom väpnat våld oriktigt. När grep t. ex. borgarklassen i Sverige makten med väpnat våld?

Lenins ståndpunkt

Viktigare är att man i ovanstående citat likställer samhällsmakten, den politiska makten, med den väpnade våldsutövningen. Den politiska kampen inskränks till att handla om väpnat våld. Detta är långt ifrån Lenins ståndpunkt om statens allmänna våldsutövande mot vilket revolutionärerna måste rikta sin politiska kamp.

Följaktligen förnekar r:arna också att man måste bekämpa den statliga politiken och slåss för en alternativ politik. De ser inte den statliga politiken som ett allmänt våldsutövande. För dem är kamp mot skatteutplundringen av arbetarna ”femörespolitik”.

Statens inflationsdrivande ekonomiska politik är för r:arna bara en oundviklig konsekvens av kapitalismens ekonomiska utveckling. De förstår den inte som ett våldsutövande som arbetarklassen politiskt måste bekämpa.

Den totala politiska impotensen

Varje krav på staten ser r:arna enbart som ett försök att stabilisera staten. Som om inte den statliga politiken hade ett klassinnehåll! På så sätt förnekar r:arna varje politisk kamp utom den väpnade, och försätter sig därmed i total politisk impotens. För att försvara sina positioner tvingas de tillgripa de mest underliga argument. VPK:s krav ”Bort med moms på maten” avfärdar KFML(r):s ordförande Frank Baude (Klasskampen 2/3 71) med utgångspunkt från ett Engels-citat som säger att skattefrågan är en fråga för småborgare som inte angår arbetarklassen. Det förekommer f. ö. flera liknande påståenden i Proletären.

Nu skall inte Engels lastas för Frank Baudes galenskaper. När Engels fällde sitt omdöme hade staten inga omfattande ekonomiska åtaganden. Skattskyldighet förelåg praktiskt taget enbart för stor- och småborgare.

På 1930-talet uppgick statens och kommunernas skatteintäkter till något mer än 15 % av nationalinkomsten. I dag överstiger denna andel 40 %. Huvuddelen av dessa 40 % utgörs av skatter betalade av den svenska arbetarklassen. En växande andel av dessa skattemedel används till kapitalets väpnade våldsapparat, och framför allt till direkta subventioner åt den svenska storfinansens och dess bolag. Att betrakta detta som en angelägenhet för småborgare är ett förräderi mot arbetarklassen och än mer mot den revolutionära kampen. Denna är ju i allt väsentligt en politisk kamp.

Viktigt i den marxistiska statsteorin är att man betraktar staten som utövare av ”det av inga lagar begränsade våldet”. Det anger också en syn på lagarna. Lagarna institutionaliserar det vardagliga våldet. Det tjänar till att legitimera våldet. Men statens våldsutövande begränsas inte av lagarna. För det första: en rad ”spelregler”, ordningsföreskrifter och tillämpningar regleras inte av lagen. Statens våld är alltså djupare än det lagarna reglerar.

För det andra: staten tillåter lagbrott eller bryter själv mot lagen då lagarna står i vägen för våldsutövandet. Så bröt staten mot lagen under gruvstrejken, när man vägrade inkalla statens förlikningsman. För det tredje: anpassar och ändrar staten lagarna så att de ska svara mot våldsutövandets krav vid skilda tillfällen.

Andra anarkistiska avvikelser

KFML(r) har en, från marxistisk synvinkel, fullständigt galen fixering vid illegala kampmedel. Strejker hyllas om de är olagliga men inte annars. Hyreskamp måste vara illegal annars stöds den inte av KFML(r). Demonstrationer mot USA:s angreppskrig i Indokina är småborgerliga och opolitiska. Däremot är fönsterkrossning revolutionär. För r:arna är illegaliteten ett mål i sig. Det närmar sig anarkismens maningar att gå mot rött ljus på gatan.

R:arna förbiser helt att lagarna inte är statens våldsutövande eller ens det väsentliga i det. För kommunisterna är det väsentliga det politiska innehållet i kampen. Inte huruvida kampen är legal eller illegal. Följaktligen har kommunisterna alltid tillgripit legala eller illegala medel alltefter vad politiken krävt.

Men lagarna är inte meningslösa. De legitimerar och systematiserar förtrycket. De uttrycker statens klassförtryck. Att bekämpa klasslagstiftning på olika områden är därför en politisk uppgift.

Kan man framdriva ett lagstiftningsförbud av § 32 i Arbetsgivareföreningens stadgar eller ett avskaffande av strejkförbudet i kollektivavtalslagen är det en politisk seger. Det legitima i arbetsköparnas rätt att leda och fördela arbetet ifrågasätts. Det underlättar arbetarnas möjligheter och ökar deras beredvillighet att använda strejkvapnet. Det statliga våldet försvagas.

Detta anser inte r:arna. Varje kamp mot klasslagstiftning är meningslös därför att man inte avskaffar förtrycket genom att avskaffa lagarna. Lagarna framställs i detta sammanhang som helt likgiltiga. KFML(r) ser då inte att lagarna fyller en funktion, nämligen att legitimera och systematisera det statliga våldet.

De principfastas vacklan

Denna r:arnas vacklan mellan att å ena sidan hålla illegaliteten i upphöjd helgd och å andra sidan framställa lagarna som helt oväsentliga speglar deras oförmåga att anlägga ett politiskt betraktelsesätt. De ser inte att lagarna är underordnade statens våldsutövande samtidigt som de fyller en funktion i detta. Den kapitalistiska staten kan framträda i olika former. Dess form i de flesta utvecklade kapitalistiska länder är den parlamentariska demokratin med allmän rösträtt och vissa s. k. demokratiska fri- och rättigheter: yttrande- och tryckfrihet, mötes- och församlingsfrihet etc.

Marxister har kallat denna form för borgerlig demokrati. Termen uttrycker att denna typ av demokrati alltjämt är en borgerlig, kapitalistisk statsform, – trots sin demokratiska apparat – och att de demokratiska fri- och rättigheterna är formella: officiellt står de öppna för alla, reellt är de förbehållna dem som har makt och resurser att utnyttja dem.

Att demokratin är borgerlig får inte missförstås. Det innebär inte att det alltid ligger i borgarklassens intresse att upprätthålla och försvara den. Tvärtom är i många länder den borgerliga demokratin i huvudsak ett resultat av arbetarklassens kamp. Det har alltid legat i arbetarklassens intresse att slåss för, att försvara och utvidga vunna fri- och rättigheter, helt enkelt därför att dessa skapar gynnsamma betingelser för dess kamp och strävanden. I motsvarande grad ligger det i regel i borgarklassens intresse att urholka, undergräva och eventuellt avskaffa de demokratiska fri- och rättigheterna.

Lenin: Kämpa för demokrati!

För den revolutionära socialistiska rörelsen har kampen för demokratin alltid varit väsentlig också ur ett strategiskt perspektiv. Lenin framställde det på följande sätt:

”Den socialistiska revolutionen är inte en enskild handling, inte en enskild drabbning på en front, utan en hel epok av skärpta klasskonflikter, en lång rad av drabbningar på alla fronter, d.v.s. i alla

såväl ekonomiska som politiska frågor, drabbningar vilka endast kan slutföras genom bourgeoisins expropriering. Det vore ett grundligt fel att tro, att kampen för demokratin vore ägnad att leda bort proletariatet från den socialistiska revolutionen eller att tränga den åt sidan eller ställa den i skuggan osv. Tvärtom: liksom en segerrik socialism, vilken inte förverkligar den fullständiga demokratin, är omöjlig, så kan inte heller ett proletariat, som försummar att föra en allsidig, konsekvent och revolutionär kamp för demokratin, rusta sig till seger över bourgeoisin”. (Lenin: Den socialistiska revolutionen och nationernas självbestämmanderätt. Samlade skrifter i urval, band 9, sid. 202. Sthlm 1940).

Den allsidiga politiska kampen för demokratin och mot statens våldsutövande är alltså nödvändig för att rusta arbetarklassen till seger över borgarklassen. Dels därför att den socialistiska revolutionen är ”en lång rad drabbningar på alla fronter” vilken kräver arbetarklassens allsidiga politiska mobilisering, dels därför att socialismen som mål innefattar att göra det formella i den borgerliga demokratin reellt.

Det är följdriktigt att KFML(r) vare sig förstår den ena eller andra sidan av saken. Man ser den socialistiska revolutionen som i huvudsak ett väpnat uppror som föregås av en mängd kommunistisk propaganda. Arbetarklassens mobilisering i en allsidig *politisk* kamp förekommer inte ens i r:arnas retorik. (Det framgår i följande avsnitt också att r:arna inte ser socialismen som demokratin förverkligande).

Ur r:arnas felaktiga uppfattning om staten följer alltså deras oförmåga att begripa kampen för socialism som en politisk kamp.

9. KFML(r) och det socialistiska samhället

KFML(r):s åsikter om det socialistiska samhället är knapphändiga, men några saker skall vi kort beröra. Det gäller frågan om demokratiska rättigheter och antagonistiska contra icke-antagonistiska motsättningar.

KFML(r) är fixerade vid den illegala kampen. En konsekvens av denna fixering är naturligtvis en total likgiltighet för de borgerligt-demokratiska rättigheterna. R:arna kan i Proletären påpeka inskränkningar i dem, men i deras politiska plattform eller i deras resolutioner om sin strategi nämns aldrig dessa rättigheter. KFML(r) tycks anse att det för arbetarklassen är likgiltigt om den lever i ett kapitalistiskt samhälle med eller utan demokratiska rättigheter.

Denna likgiltighet för vilka former kapitalets diktatur tar sig är förbunden med en likadan likgiltighet för vilka former proletariatets diktatur bör ta sig. I stället för den kommunistiska åsikten att demokratin i ett kapitalistiskt samhälle är formell, att den inskränks av de kapitalistiska ägandeförhållandena, och att man genom att avskaffa kapitalismen gör demokratin reell, så tycks KFML(r) ha åsikten att en diktatur (kapitalets) byts ut mot en annan (proletariatets), men att detta ingenting har med demokrati att göra. Diktatur som diktatur. Rent parodiskt blir det när Proletären beskriver det socialistiska samhället som arbetarklassens hämnd.

Socialismen som privathämnd

Under socialismen skall följande ske:

”Alla de som idag är obetydliga, förtryckta och utsugna, som ingen lyssnar på och ingen tillmäter någon betydelse ska bli de som besitter all samhällsmakt och organiserar hela det samhälleliga livet.

Och å andra sidan: alla de, som idag besitter samhällets rikedomar, som behärskar statsapparaten med alla dess militära och polisiära instrument och hela dess väldiga byråkrati, som kontrollerar alla etablerade propagandakanaler: de ska bli obetydliga, de ska bli hunsade, de ska läras att kröka ryggen för dem som de i generationer vant sig vid att förtrycka”. (Proletären nr 6/72 sid. 9).

Ovanstående citat är hämtat från den första artikel i vilken KFML(r) diskuterar förslaget till nytt principprogram för VPK. I den andra artikeln de gör detta kommer de efter en förvirrad diskussion fram till följande, minst sagt märkliga, åsikt:

”Vi kan sammanfatta:

VPK:s socialism är i själva verket småborgarnas dröm om den ‘rena demokratin’ där han tillförsäkras såväl politisk ‘medbestämmanderätt’ som ekonomisk frihet från monopolkapitalets förtryck. För arbetarklassen är detta ingenting annat än en reaktionär utopi”. (Proletären nr 10/ 72 sid. 8).

I den tredje artikeln i vilken Proletären behandlar förslaget till principprogram (Proletären nr 14/72 sid. 8), så avfärdas egentligen all diskussion om åsikts- och organisationsfrihet genom att man endast diskuterar en situation med väpnad intervention från andra kapitalistiska länder och då borgerligheten kommer att bilda ”kontrarevolutionära stötrupper byggda på väpnad kamp, sabotage och spioneri”.

Ishackor mot ”småborgarna”

Att KFML(r) inte tänker göra några försök att behandla motsättningen till den småborgerlighet, som med nödvändighet kommer att existera under en mycket lång period i det socialistiska samhället, på sådant sätt att den blir icke-antagonistisk är en sak. En annan och ännu allvarligare sak är hur KFML(r) ser på motsättningar inom arbetarklassen. Man kan få en aning om deras synsätt genom att undersöka deras syn på andra nu existerande vänsterorganisationer, dvs. organisationer som knyter eller försöker knyta an till arbetarklassens intressen.

KFML(r) betraktar alla vänsterorganisationer inklusive VPK som småborgerliga, vilket uppenbarligen innebär att r:arna betraktar motsättningarna till dessa som antagonistiska, dvs. motsättningarna kan endast lösas genom att man med tvång undertrycker dessa organisationer. I dagens läge har de inte denna möjlighet, men deras synsätt visar sig ändå. De accepterar inte i några sammanhang aktionsenhet med andra vänstergrupper, de river ner andra organisationers affischer och tidigare roade de sig i Proletären med att dela ut ”månadens ishacka” till olika personer på vänsterkanten.

Följande sätt att beskriva VPK säger väl också en del:

”Vår och arbetarklassens farligaste fiende idag är Vänsterpartiet Kommunisterna, (...). Vi måste bekämpa Vänsterpartiet som en beståndsdel av reformismen, som på ett särskilt raffinerat sätt bedrar arbetarklassen genom att prostituera den marxist-leninistiska terminologin i syfte att måla över sitt fullständiga förräderi mot klasskampen och som ett parti, vars politik ytterst är riktad mot den proletära revolutionen och socialismens genomförande”. (Dokument sid. 20).

Måttlös organisationsegoism

Man kan säkert säga att denna syn på vänsterorganisationer inte är en tillfällighet skapad av KFML(r):s syn på dessa organisationers nuvarande åsikter och politik. Sin syn på andra vänsterorganisationer kommer KFML(r) alltid att ha, ty den grundar sig på den principiella åsikten att *ju närmare en organisation står KFML(r) desto farligare är den*. Principen nämns inte offentligt men kommer ofta fram i samtal med enskilda r:are, och utan den blir deras åsikter om andra vänsterorganisationer obegriplig.

Principen ifråga grundar sig på en måttlös organisationsegoism. Ju närmare en organisation står KFML(r) desto farligare är den, säger r:arna. Men farligare för vem, för arbetarklassen eller för KFML(r)? Låt oss i det pedagogiska exemplet namn göra antagandet att KFML(r) :s politik är den för arbetarklassen bästa. Om nu en annan organisation utformar en nästan likadan politik så kan denna organisation uppenbarligen inte vara farligare, alltså sämre, för arbetarklassen än en organisation som förespråkar en politik som avviker mer från

KFML(r):s, som vi här i exemplet kallar ”riktiga” politik. Däremot är den organisation vars politik liknar KFML(r):s farligast för KFML(r).

Principen, att organisationer är farligare för arbetarklassen ju närmare deras politik står arbetarklassens verkliga intressen, är naturligtvis orimlig. Detta innebär att även om man kunde vara absolut säker på att den egna organisationen för en ut i minsta detalj helt felfri politik, så blir inte de ”närmsta” organisationerna de till vilka man har de mest antagonistiska motsättningarna, även om det naturligtvis är en angelägen uppgift att bekämpa dem.

Men än allvarligare blir r:arnas synsätt när man tar i beaktande att trots allt möjligheten finns att man kan ha gjort en felbedömning. Dessutom behövs det diskussioner innan man kan fastlägga en korrekt politisk linje. Den korrekta politiken får man inte genom uppenbarelser. Att göra en liten felbedömning är för r:arna detsamma som att bli förrädare, och att diskutera organisationens linje blir därför något farligt.

Kloakdunste(r)

KFML(r) :s synsätt måste leda till underligheter. Antingen kan de inte erkänna misstag eller kan de inte förklara dem. Deras egen historieskrivning är också motsägelsefull. A ena sidan beskrivs de ledande r:arna som höjden av principfasthet. De är de klippor som har stått fast när i klasskampens stormar andra har bytt åsikt; å andra sidan beskrivs KFML(r) samtidigt som en organisation som har brutit med felaktiga åsikter i KFML. Och vissa av dessa åsikter hade KFML under hela den period då vissa av de ledande r:arna var ledande inom KFML. R:arna beskriver KFML som en organisation som ”för det källborgerliga slaskvattnet till den kapitalistiska kloaken”. (Dokument sid. 28). KFML(r)-medlemmarna har uppenbarligen aldrig ställt sig frågan hur flera av deras ”principfasta” centralkommittéledamöter under tre år har kunnat föra en politik som leder ”till den kapitalistiska kloaken”.

Sigge Åkervall (SA) och Jan Tollin (JT) har suttit i KFML(r) :s centralkommitté allt sedan starten. Här är en kort redogörelse för deras principfasthet.

Än slank dom hit ...

Våren 1968 bildades vid Göteborgs universitet en vänsterfront, SDS. Före bildandet av SDS ansåg SA att det borde bli en rent marxist-leninistisk organisation. Efter bildandet tyckte han, liksom JT, att det var bra med en vänsterfront. Under sommaren 1968 kom SA och JT under intryck av kårhusockupationen i Stockholm fram till att SDS inte borde vara en vänsterfront, utan en rent facklig organisation, en fackförening för studenter. I januari 1970 lade SA och JT plus två andra fram ett programförslag för SDS, i vilket de verkligen drev KFML:s ”ena-alla-studenter”-linje till sin yttersta spets. För att inte skrämja bort studenter talade de i programförslaget inte om monopolkapitalet utan om det privata näringslivet. KFML:s linje segrade tyvärr i SDS, men termen monopolkapital behöll man. SDS gjordes till Facklig Studentfront.

Alla som i SDS bekämpade denna utveckling var enligt SÅ och JT ”studentförrädare”. I och med att KFML(r) bildades hösten 1970 bytte SÅ och JT åsikt, och de anser nu att den fackliga linjen i studentpolitiken är och alltid har varit helt felaktig. Nu är den rätta linjen att inte ingå i några som helst fronter. Istället skall man enbart föra fram KFML(r):s politik. KFML:s studentpolitik, vilken fortfarande är densamma, beskrivs av r:arna som reaktionär och småborgelig.

När SA och JT hade KFML:s åsikter var de som hade deras nuvarande åsikter studentförrädare och nu är de som har deras dåvarande åsikter (dvs. KFML) småborgare. Och allt detta vinglande utan att den student-politiska situationen i några relevanta avseenden har förändrats. Hur man än vrider och vänder på det, så måste SA och JT utifrån sina egna åsikter under åtminstone ett par års tid förespråkat en förrädarpolitik.

Visa kommunistisk disciplin

Illegaliteten och skyddet mot borgerliga konspirationer mot den revolutionära rörelsen är frågor som i stor utsträckning har diskuterats man och man emellan.

Kamrat Lundström hade också en artikel i detta ämne i Klasskampen nummer 4/72. I den artikeln tas också de viktigaste aspekterna på denna fråga upp, vad det gäller våra nuvarande uppgifter under den nuvarande epoken i partibildandet.

Men det är en annan fråga som tränger sig på oss, i och med den skärpta klasskampen.

När förbundet börjar bli en verklig kraft i klasskampen som Arendalsstrejken visade på och när förbundet börjar bli en del av arbetarrörelsen, då söker klassfienden alla vägar för att splittra och skada förbundet. Eftersom vår erfarenhet av klassfiendens trick visserligen är kända, i vart fall av ledningen, men aldrig upplevda tidigare, så skapar de den effekt klassfienden önskar genom att förbundet som helhet inte är tillräckligt uppmärksam.

Vi tänker på den borgerliga pressens lögner om tillståndet i vårt förbund.

Dagens Nyheter gav under Arendalstrejken vingar åt ett rykte som VPK i Göteborg spridit en lång tid, att oenighet skulle råda inom KFML(r) s centralkommitté främst inom dess politbyrå.

En del kamrater har utan att reflektera över varför sådana rykten sprids tagit sig för att diskutera den påstådda oenigheten. De har menat att »ingen rök utan eld», kanske det ändå ligger något i vad som sägs och skrivs i bl a DN

Denna form av ryktesspridning måste bekämpas och de kamrater som visar den odisciplinerade okommunistiske stilen att föra liknande rykten vidare måste i fortsättningen betraktas som provokatörer mot KFML(r), Respektive styrelser måste i fortsättningen ta till disciplinära åtgärder mot medvetna eller omedvetna spridare av borgarlögner inom vår organisation.

I fortsättningen kommer liknande borgarrykten att spridas i än större utsträckning av klassfienden och om vi inte rustar oss med en oförsonlig hållning till borgarpress och ryktesspridare nu, så kommer det att få menliga konsekvenser för den fortsatta klasskampen.

Gör slut på skvaller- och ryktesmentaliteten inom förbundet.

Visa kommunistisk disciplin.

Frank Baude Sigge Åkervall Roger Gross

När medlemmarna blir missnöjda, svingar "politbyrån" piskan. Men lägg märke till att Jan Tollin INTE har undertecknat uttalandet. Också ett sätt att bekräfta "ryktena" på ... (uttalandet fanns i Proletären, nov-dec -72).

Katastrofal oförmåga

Tar man hänsyn till KFML(r):s likgiltighet inför demokratiska rättigheter samt deras organisationsegoism och därmed sammanhängande behov av att leda allting, så är det verkligen berättigat att fråga sig hur ett socialistiskt samhälle lett av KFML(r) skulle se ut. KFML(r) har en helt felaktig uppfattning om vilka motsättningar som är antagonistiska. Att helt sakna förmåga att korrekt skilja på antagonistiska och icke-antagonistiska motsättningar är milt uttryckt en allvarlig politisk defekt. Den kanske allvarligaste av alla.

Speciellt katastrofal blir denna oförmåga under socialismen när man har tillgång till hela den repressiva apparaten.

10. Utformning av propaganda och debattstil

F. d. muraren Frank Baude försummar aldrig ett tillfälle att spela ut KFML(r) som en organisation med "rötter i den svenska arbetarklassen". Den bild r:arna lanserar av sig själva är den av en gediget proletär kader. I brytningen med KFML(s) var denna framtoning betydelsefull. KFML(s) extrema studentprofil och akademikerprägel utsattes för r:arnas hån

och r:arna sökte motivera sprängningen i klasstermer. De marxist-leninistiska arbetarna lämnade småborgarna och akademikerna.

Så drevs propagandan efter splittringen och på sätt och vis blev den också framgångsrik. Tidsmässigt var det en riktig taktisk bedömning. Studentrörelsen hade delvis misslyckats. UKAS-kampen blev aldrig den massmobilisering som ett tag syntes möjlig. KFML, som rekryterat en överväldigande majoritet av sina medlemmar ur studentrörelsen och det progressiva uppsvinget vid universiteten, hade misslyckats katastrofalt i riksdagsvalet. En ny start som r:arnas utbrytning, kunde motiveras genom rejäla och ihärdiga avståndstaganden från dessa nederlag. I stället för att harva bland mellanskiktens vacklande viljor på universitetet, skulle man låta kampen utgå från det rena proletariatet. På så sätt kunde man delvis utnyttja de stämningar av missmod som fanns bland progressiva studerande. KFML(r) skulle markera en ny start.

Så kunde vi alltså bevittna hur bankruttede studentpolitiker inom Clarté och SDS tågade ut från universitet, lämnade sina studier och sökte medlemskap i industriarbetarklassen. Djupare sträcker sig således inte KFML(r):s rötter i arbetarklassen. I ledningen för KFML(r) vid denna tid satt jämte Frank Baude rejält akademiskt bildade unga arbetare. Nästan samtliga hade deltagit i studeranderörelsen och avlagt grundexamen på universitet. Det gäller t. ex. de båda CK-medlemmarna Jan Tollin och Sigge Akervall, fil. kand resp. med. kand.

Klassromantik

Det är viktigt att känna denna bakgrund hos r:arna. Många av de något särpräglade drag som organisationen uppvisar i tal, skrift och uppträdande får här sin förklaring. Det är sant att KFML(r) nu till relativt stor del agerar på arbetsplatserna och att de där också i några fall lyckats upprätta driftceller. Men då måste också sägas att merparten av de arbetare som driver KFML(r) :s verksamhet är f. d. studenter eller f. d. filosofie kandidater. Ser man denna organisations ursprung i studeranderörelsens uppgång och fall kan man lättare förstå dess överslag, dess vänsteropportunistiska och dess verklighetsfrämmande sätt att söka identifiera sig med arbetarklassen.

Mot denna bakgrund vill vi i detta avsnitt dra ut några av de konsekvenser denna klassromantik får för KFML(r):s sätt att utforma sin propaganda.

Arbetaren: en svärjande bjässe som gillar hårda tag

Läser man Proletären slås man rätt snart av dess starkt enhetliga språk. Lyssnar man på r:arnas mer framträdande debattörer märker man samma sak. Debattstilen är hård och demagogisk, dialekterna starkt understrykna (där står naturligtvis göteborgskan högt i kurs) och ordvalet saftigt.

Vi skall inte förneka att denna enhetliga stil ofta är roande. Jämfört med det "frökenlir" som utmärker KFML(s) ledande kader är ju r:arnas rallarsvingar rätt anslående.

Detta betyder inte att vi tror att den är någon effektiv propagandastil. Dess förutsättning är nämligen en vrånbild av arbetaren som en mycket speciell figur; en svärjande bjässe som gillar hårda tag.

Den bilden har präglats av bourgeoisin. Det är en överklassbild av arbetarklassen som något personlighetsmässigt och psykologiskt, enhetligt skapt djur. När KFML(r):s självproletariserade medlemmar anpassar sig efter den bilden visar dom sitt främlingskap för den klass de säger sig representera. Resultatet blir naturligtvis politiskt förödande, om än "stilistiskt" roande.

”Dyngråttan Myrdal i arbetarrörelsens soptunnor”

Hårda tag, det är jobbarnas stil resonerar r:arna och blåser på med raka rör. Men på det sättet blir deras stil urskiljningslös och de förmår inte variera sina attacker eller gradera sina fiender. Med denna tjurrusningsmetod blir det förakt som riktas mot t. ex. Jan Myrdal inte särskilt mycket mindre än det som vänds mot naziinspirerade knuttar. De är ju fiender båda! Därför skriver Proletären dels: ”Knuttarnas framfart stoppas effektivast genom att de en gång för alla får lära sig att närvaro vid KFML(r):s demonstrationer innebär omedelbar ambulansfrakt till närmaste sjukhus. Vi uppmanar de naziklädda knuttarna – om ni visar er vid våra demonstrationer så skall vi slå er sönder och samman”. (Proletären nr 14/71 s. 12). Dels rubricerar man en artikel om Myrdal så här: ”Dyngråttan Myrdal nosar i arbetarrörelsens soptunnor”. KFML(r) saknar alldeles sinne för politikens proportioner.

Nils Holmbergs hund, klassfiende

KFML(r) är principiella sekterister. Det innebär bl. a. att gruppen tillåter sig allt när det gäller debatteknik och polemik. Det har gruppen visat redan från början. När r:arna lämnade KFML haglade slagen under bältet. Akademikerna inom (r) hånade doktorerna Gustavsson och Bylin och tecknade nidporträtt av sina tidigare kamrater. Nils Holmberg framställdes som arbetarhatare och polisvän. Hans hustru Marika kallades ”ohyfsad” och inte ens parets lilla hund undgick det ”klasshat” r:arna berömmar sig av att hysa.

Konsekvensen och logiken blir naturligtvis aldrig ett bärande element i den typen av kritik. I stället förutsätter den trogna, hängivna läsare med kort minne. Det finns ett rätt härligt exempel på vad som kan inträffa när polemiken sätts i första rummet och man driver politiken efter parollen, slå först, tänk sen.

För något år sedan utnämndes fil. dokt. Bo Gustavsson till t. f. professor i ekonomisk historia vid universitetet i Umeå. R:arna noterade detta i Proletären och såg utnämningen som en bekräftelse på den egna analysens riktighet. Den borgerliga staten tackade på detta sätt en arbetarklassens förrädare. Klart som korvspad att Gustavsson skulle bli t. f. professor alltså, enligt r-analys.

Nu bar det sig emellertid inte bättre än att en av r:arnas ledande ideologer, fil. doktor Aant Elzinga några månader senare drabbades av samma öde och utnämndes till t. f. professor i vetenskapsteori vid Göteborgs universitet.

För varje annan progressiv politisk organisation vore en sådan motsägelse naturligtvis rejält genant. Men r:arna struntar i sånt.

”Äkta och falska socialister”

I r:arnas debatteknik ingår alla de vanliga smutsiga tricken. Avklippta och lösryckta citat, medvetna missuppfattningar, felaktiga referat av andras åsikter o.s.v. Vi skall avslutningsvis visa hur dessa metoder används i en av de mer utförliga polemiker r:arna drivit – den mot VPK:s nya program.

Diskussionen om rätt och fel i VPK:s resp. KFML(r):s politik har vi fört i andra avsnitt av texten. Denna genomgång gäller därför med ett inledande undantag inte de frågorna, utan syftar i första hand till att avslöja r:arnas falska debattstil och disciplinlösa kritik. (R:arnas kritik av programkommissionens förslag publicerades i Proletären nr 6, 10, 14-72). Som sin tyngsta och mest avslöjande kritik mot programförslaget uppfattar tydligen r:arna det faktum att förslaget inte *nämner* begreppen revolutionärt våld och proletariats diktatur. ”Vi kommunister anser att den stora skiljelinjen mellan äkta och falska socialister är inställningen till arbetarklassens revolutionära våld och proletariats diktatur”.

R:arnas skrivning i dessa frågor blir emellertid mer avslöjande för dem själva än för VPK. I några magnifika framtidsvisioner tecknar de bilden av det socialistiska samhället som den omvända ordningens värld. Någon nämnde att den beskrivningen får en att tänka på Jeppe i baronens säng. Associationen ligger nära till hands. Det väsentliga för r:arna tycks nämligen vara att de som nu är makthavare då skall ”läras att kröka rygg”. Klasskampen och den revolutionära övergången skildras i termer som gällde det en idrottstävling.

Programförslagets text är annorlunda. Visserligen utlovas där inget revolutionärt våld från det arbetande folkets sida. Men å andra sidan, och det är avgörande, utlovas inte heller en fredlig övergång till socialismen. Vad man lovar är kamp för socialismen. De former denna kamp kommer att ta är avhängigt styrkeförhållandena i den revolutionära situationen. Endast en sekt, långt borta från arbetarklassens vardag och villkor, kan finna det avgörande att utlova den väpnade, blodiga revolutionen. I VPK:s program står det: ”Det ligger i arbetarklassens och folkflertalets intresse att genomföra den socialistiska samhällsomvandlingen på fredlig väg, utan väpnad kamp eller inbördeskrig. Men den härskande klassen försvarar sina privilegier med alla tillgängliga medel och ger icke upp dem frivilligt. Styrkeförhållandena i klasskampen avgör om storfinansen kan tvingas acceptera en avveckling av dess politiska och ekonomiska makt utan väpnat motstånd”.

Politisk kamp eller våldsromantik?

Sen påstår Proletären att VPK ”tror att arbetarklassen inte måste slå sönder hela det statliga maskineri som bourgeoisin under ett sekel byggt upp” och att VPK därigenom visar sin svekfulla hållning till arbetarklassen. I VPK:s program, som i detta avseende inte skiljer sig från programförslagets egen text, står det att förutsättningen för en övergång från kapitalism till socialism i detta land är en samverkan mellan folkets växande politiska kamp och en revolutionär vänsterregerings allt solidare maktposition. Ty, ”En sådan regering är ett nödvändigt verktyg i arbetarklassens kamp för att bryta storfinansens välde, oskadliggöra dess politiska maktinstrument, avskaffa dess ekonomiska makt och att bana väg för folkmakt, för en socialistisk demokrati”. Dessutom står det: ”Vägen till socialismen är klasskampens väg. Kapitalismen kan inte önskas bort, den måste störtas”. Men r:arna ropar alltså på löften om ”revolutionärt våld” och ”väpnad kamp”.

VPK säger inget om vilka som splittrar arbetarklassen, bluffar r:arna vidare. VPK gör inte så, eftersom VPK i själva verket vill se arbetarklassens splittring. VPK är ju ett borgerligt parti. ”VPK:s linje för att uppnå enighet inom arbetarklassen är en linje för att bevara splittringen. Så är fallet därför att VPK vägrar att ta strid mot reformismen och kryper i stoftet för socialdemokratin”, lyder den snygga sammanfattningen av dessa påståenden. Men programmet lyder som följer: ”En enad arbetarklass utgör huvudstyrkan i kampen för en ny politisk makt”. Och därefter: ”Reformistisk klassamarbetspolitik binder organisationerna i ett samarbete med stat och storfinans. Den leder till splittring och passivitet bland medlemmarna. Ledningen förskansar sig bakom en byråkratisk organisationsapparat, som i avgörande situationer slår mot medlemmarnas intressen”.

Taktiskspekulationer och självgodhet

R:arnas utgångspunkt för kritiken är här förakt för reformkrav, eller femörespolitik som det litet kärvare uttrycket lyder. VPK stannar på den nivån hävdar Proletären. Och så linjeras motsättningarna upp, klara och tydliga: ”För oss kommunister är reformerna biprodukter – för VPK är den kampens ändamål och syfte. Ty för dem utgör tilltron till kapitalismen och den kapitalistiska staten hela fundamentet för deras politik”.

Så kan det alltså framställas när taktiskspekulation och självgodhet dikterar skrivandet. Går man till programförslaget (eller programmet) visar sig det förstås att bilden är en helt annan: Där står: ”Den fackliga kampen utvecklas i strid mot kapitalet och mot staten som redskap för

kapitalets politiska makt. Den kräver stridsberedda organisationer, som mobiliserar medlemmarnas gemensamma styrka”.

KFML(r):s lögner och förfälskningar i dessa frågor är nödvändiga som grund för den övergripande målsättningen med polemiken. Syftet är ju hela tiden att söka få folk att tro att det i Sverige saknas ett kommunistiskt parti, men att r:arna håller på att skapa ett sådant. I så fall måste det vara väsentligt att med alla till buds stående medel söka framställa VPK som ett parti som saknar insikt i partiets roll i klasskampen och förståelse för vikten av marxist-leninistisk skolning av arbetarklassen.

En väg att skapa det intrycket är att bluffa fram en beskrivning av VPK som ett reformkampsparti, sysselsatt med dagspolitik men utan strategi för socialismen. ”Ett av de viktigaste syftena med VPK:s linje för reformkamp är att mobilisera arbetarklassen som springpojke åt småborgarnas strävan att göra kapitalismen dräglig för sig” upplyser Proletären. Programmet däremot, skriver i dessa frågor:

”Med den revolutionära teorins, den vetenskapliga socialismens hjälp kan de objektiva betingelserna för arbetarklassens frigörelse klagöras. Det är partiets uppgift att på denna grundval anvisa den politik, som avslöjar de borgerliga ideologierna, enar arbetarklassen och dess bundsförvanter och isolerar dess huvudmotståndare, storfinanserna”.

Grov och dum demagogi

Den som beskriver VPK som ett parti inriktat på att söka reformera kapitalismen och bevara borgarsamhället, har förstås inga svårigheter att driva polemik. Det räcker ju att sätta sig vid skrivbordet, hetsa upp sig litet grann och sen låta pennan gå. Har man då beskrivit VPK som ett parti i härskarklassens tjänst, är det förstås anslående med några programförslagscitater som ”bevis”. R:arna har ett som de viftar med i triumf. Det lyder: ”Kraven på ekonomiska, sociala och politiska förändringar skärps under den demokratiska masskampen. De riktar sig alltmer mot själva samhällssystemet”. Proletären kommenterar: ”Alla som är något bevandrade i vetenskaplig socialism vet ju att en demokratisk kamp, dvs. en kamp för att bevara de borgerligt-demokratiska rättigheterna aldrig kan rikta sig mot ‘själva samhällssystemet’!”

Men är man nu något bevandrad i vetenskaplig socialism och sen dessutom går till programförslaget, visar det sig naturligtvis att r:arnas argumentation är grov och dum demagogi. Programförslaget skildrar nämligen hur kapitalismen ökar trycket på folkmajoriteten och tvingar den till motstånd. Utsugningen, strukturrationaliseringen, tempoarbetet drivs därhän att allt fler känner förtrycket på sina ryggar, allt fler gör motstånd, om än mer eller mindre politiskt uttalat. Detta är marxistisk A B C och dess grund är detta samhälles objektiva motsättningar.

När kapitalismens kriser förvärras då sitter den borgerliga demokratins rättigheter allt trängre. I den situationen är det nödvändigt att försvara dessa rättigheter. De motsättningar som då skärps ökar samtidigt möjligheterna till en revolutionär utveckling av kampen. För det krävs en teori och ett parti. Detta beskrivs klart och pedagogiskt i programförslaget. Ingenstans står det att kampen för de borgerliga rättigheterna i sig skulle utgöra ”den politiska kraft som ställer en socialistisk samhällsomvandling på dagordningen”. Däremot står det att under en sådan demokratisk masskamp blir partiets uppgift att anvisa den revolutionära politik som ensam kan befria arbetarklassen från kapitalismens förtryck.

Förvrängning av Engels

VPK:s beskrivning är här den klassiska. När KFML(r) sen söker utveckla sin medvetna felläsning med Engels hjälp blir fräckheten närmast pinsam. R:arna påstår nämligen att VPK:s linje här är densamma som den Engels kritiserat som den ”rena demokratins” ståndpunkt, alltså den ståndpunkt där klasskampen avblåsts men privategendomen består. R:arna tycker

sig kunna sammanfatta: ”VPK:s socialism är i själva verket småborgarnas dröm om den ‘rena demokratin’ där han tillförsäkras såväl politisk ‘medbestämmanderätt’ som ekonomisk frihet från monopolkapitalets förtryck”.

Mot r:arnas politiska delirium står programmets korta klartext:

”Socialismen framgår med nödvändighet ur kapitalismens motsättningar. Den är folkets lösning. Storfinsansens välde bryts. Den kapitalistiska privategendomen avskaffas. (. . .) Vägen till socialismen är klasskampens väg. Kapitalismen kan inte önskas bort, den måste stötas”.

11. Avslutning

Om något har framgått av den här skriften så torde det vara att KFML(r) är en i allra högsta grad sekteristisk organisation. Det finns inte ett enda område där sekterismen inte visar sig. En sekteristisk politik är en felaktig politik och skälen för en felaktig politik måste kunna visas vara ohållbara. Vi har i den här skriften dels velat påvisa sekterismen, dels visa var luckorna i r:arnas argumentering finns. Huruvida den felaktiga argumenteringen är orsak till sekterismen eller tvärtom är ingen viktig fråga, den ena kan hur som helst inte existera utan den andra.

En sekteristisk politik kan se ut, och företrädarna försöka försvara den, på många olika sätt – det går ju att resonera fel på många sätt. Detta innebär att det inte säger så mycket om man nöjer sig med att klassificera en organisation som sekteristisk. Man bör kunna säga något mer om sektens ideologi.

Vänsteropportunism

Vad gäller KFML(r) så är det mest utmärkande dess vänsteropportunism. Inte så att KFML(r) :s ståndpunkter är opportuna i allmänhet. Men de är opportuna ur en spontan vänstersynpunkt. Det finns ett spontant radikalt missnöje med fackföreningarna. Alltså säger KFML(r) ”Ställ facket åt sidan”. Varje radikal hävdar internationalismen och kräver utsuddande av nationer. Följaktligen anser KFML(r) det reaktionärt att slåss för nationell självbestämmanderätt i Sverige. En snar insikt för revolutionära socialister är att staten är en förtryckarapparat. KFML(r) svarar på denna insikt med en i det närmaste principiell illegalism. T. o. m. den allsvenska strejkledningen är hemlig. Arbetarna får vare sig välja strejkledning eller ens veta vilka som sitter där.

Det är mot bakgrund av en allmän vänsteropportunism som deras avsteg från marxistisk teori bör ses.

Anarkistiska avvikelser

Som en röd tråd genom r:arnas argumentering löper deras syn på staten. Den visade sig tydligt i deras syn på LO, studentkårerna och prisfrågan. Liksom anarkisterna anser de att man inte kan ställa några krav på staten. De håller dock inte med anarkisterna när dessa hävdar att man kan avskaffa statsapparaten i och med revolutionen. Deras syn på det efterrevolutionära samhället är snarast den omvända. Det finns emellertid flera likheter än så mellan anarkister och KFML(r) :are.

Om VPK ställer upp en paroll som r:arna anser är genomförbar, så säger de att parollen är ett tecken på VPK:s reformism. Om VPK däremot ställer upp en paroll som r:arna inte anser är genomförbar, då säger de att VPK försöker lura arbetarna och att det är ett tecken på VPK:s reformism. Samtidigt hävdar r:arna att de inte är emot reformkrav. Hur går den här ekvationen ihop? Antingen är väl kraven genomförbara eller så är de det inte? Undersöker man KFML(r) :s paroller finner man att lösningen består i att parollerna antingen är så abstrakta att de inte utpekar något kortsiktigt kampmål (”Spräng de reformistiska bojorna!”) eller så handlar det enbart om sättet varpå kampen skall föras (”Ställ facket åt sidan!”, ”Leve de vilda

strejkerna!”). Det primära för KFML(r) är att strejker är illegala. KFML(r) har upphöjt illegaliteten till princip.

Illegaliteten som princip

KFML(r) stödjer kampen för ekonomiska förbättringar endast om denna kamp är illegal. Fackliga krav stöder r:arna endast om de drivs igenom med vilda strejker. Hyreskamp stödjer r:arna endast om den tar formen av illegal hyresstrejk. Att det förhåller sig så här motsägs inte av att de är beredda att ställa upp i val till legala fullmäktigeförsamlingar. En plats i fullmäktige ser de endast som en talartribun, en agitationsplats. Vad vi hävdar är, att de inte stöder kamp, eller masskamp om man så vill, som tar sig legala former (t. ex. hyreskampen i Uddevalla).

Anarkister tror att man genom individuell terror och illegala handlingar uppmuntrar arbetarklassen till kamp, och att man genom sitt exempel visar arbetarklassen att kampen måste överskrida det lagligas ramar. R:arnas åsikter blir begripliga endast om man tillskriver dem åsikter liknande anarkisternas, åsikter som att endast illegal kamp för dagskrav kan befrämja socialismen.

Vi hävdar bestämt att KFML(r) har en anarkistisk syn på både den borgerliga staten och den illegala kampen. Att de likväl inte går att klassificera som anarkister beror på deras höggradigt auktoritära organisationsuppfattning och syn på det efterrevolutionära samhället.

KFML(r) – en fortsättning på studentrörelsen

Hur kommer det sig att KFML(r) har denna fixering vid illegal kamp, varifrån kommer deras övertro på den socialistiska propagandans roll som medvetandegörare och varför denna våldsamma sekterism? KFML(r) har i likhet med övriga smågrupper sitt ursprung i studentuppsvinget. Trots ständiga hänvisningar till organisationens proletära ursprung, så utformas politiken till största delen av personer vilkas politiska medvetande först formades inom en radikal studentrörelse vars grepp över dem uppenbarligen ännu inte har släppt. Lättflytande skikt som studenterna, har en naturlig dragning till den illegala dramatiska konfrontationen. De utgår från egna erfarenheter när de tror att propaganda är klasskampens praktik för skapandet av ett revolutionärt medvetande.

Total kapitulation

Slutligen känner de ett konstant dåligt samvete för att de inte själva tillhör arbetarklassen eller arbetarklassens mest proletära skikt. Det sista kompenserar de genom att kalla alla andra för småborgare, och det är troligen det som är orsaken till att de så kraftigt poängterar att om man går med i KFML(r) så får man *kalla sig* revolutionär.

Avslutningsvis vill vi nämna konsekvensen av KFML(r):s politik: Total kapitulation. Den som går med i KFML(r) ger upp målsättningen att skapa den politiska styrka som kan hålla Sverige utanför EEC. Han pläderar uppgivelse i kampen mot pris- och hyresutplundringen.

Denna kapitulation övergår lätt och ofta i rent sabotage av kampen.